PULKIM ANT KELIŲ

Už katalikų Tradiciją

Bažnyčios padėtis tūkstantmečių sandūroje

1993 m. Balamando sutartis - katalikų misijų atsižadėjimas?

Sakramentai: Ligonių patepimas

Bažnyčios žinios

Nr.6

1999 Ruduo

ŠV. PIJAUS X KUNIGŲ BROLIJOS
INFORMACINIS LEIDINYS LIETUVAI

Brangūs tikintieji,

2000-ji metai po Viešpaties Kristaus įsikūnijimo ir gimimo... Laukta, kad bus vainikuotos 35 metų po II Vatikano susirinkimo, savo ganytojišku tikslu laikiusio visų pirma žmogaus gyvenimo sąlygų žemėje gerinimą, propaguojant žmogaus asmens vertę, pastangos. Laukta pasaulinės taikos, kuriąpasiekti turi padėti „religijos taika", nusistovėsianti dėl ekumenizmo, taip propaguojamo popiežiaus Jono Pauliaus II. Vietoje laimingo pasiruošimo garsiesiems 2000 metams, dabartinis laikas greičiau panašus į didelės sumaišties ir neramumų metą ne tik Bažnyčioje bet ir visame pasaulyje. Ekonominė ir politinė pasaulio padėtis iš tiesų nėra džiuginanti: karas, galintis kiekvieną akimirksnį pavirsti į pasaulinę katastrofą, nepripildo širdžių džiaugsmu.

Paskutiniaisiais metais pastebime siaubingą tikėjimo ir papročių dvasios smukimą. Ant žemiškojo gerbūvio altoriaus aukojamos visos vertybės: milijonai negimusių vaikų, kasmet žudomų motinų įsčiose, homoseksualių santuokų bei eutanazijos legalizavimas vis naujose šalyse, visiškai laisvo ir nuo nieko nepriklausomo gyvenimo reikalavimas Tai keletas iš naikinančių faktorių, kurie lemia pasaulio griūtį.

Galima paklausti, kodėl būtent tada, kai *„aggiornamento"*, t. y. Bažnyčios atsivėrimas pasauliui, pakeitė Jos mokymą ir institucijas, kad imtų siekti „pasaulio susivienijimo ir žmonijos laimės žemėje", rezultatai ne tik nepatenkinami, bet ir tiesiog katastrofiški. Kur atvedė nesuskaičiuojami pokalbiai, Bažnyčios hierarchų susitikimai su tais, kurie valdo pasaulį? Kur glūdi tokių gausių Šventojo Tėvo piligriminių kelionių po pasaulį sėkmė? Kokie yra dialogo su kitomis religijomis vaisiai? Visur religinis abejingumas, laisvas gyvenimas nuodėmėje, Dievo ir Jo teisės pamiršimas! Liberalizmo diktatūra, kuri nenumaldomai kovoja su tais, kurie nori išsaugoti savo neiškreiptą tikėjimą. Tokia yra situacija ant 2000-jų slenksčio.

Koks turi būti mūsų atsakymas? Lygiai prieš šimtą metų popiežius Leonas XIII pašventė Bažnyčią ir pasaulį Švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai. Taip jis norėjo atiduoti naująjį šimtmetį Kristui Karaliui. Ar gali būti geresnis būdas paminėti tos konsekracijos šimtąsias metines už naujojo šimtmečio ir tūkstantmečio pašventimą Švenčiausiajai Širdžiai? Būtent dabar turime pagilinti pamaldumą Švenčiausiajai Viešpaties Jėzaus Širdžiai, atlikdami Jo Intronizaciją mūsų šeimose, asmeniškai pašvęsdami save Jo karaliavimui, laikydamiesi pirmųjų mėnesio penktadienių pamaldžios praktikos, nuolat kalbėdami gilias Bažnyčios patvirtintas maldas (atsilyginimo maldą, žmonijos pasiaukojimo Švč. Jėzaus Širdžiai aktą, Litanijas ir t. t.). Akivaizdu, kad krizė nebus įveikta kitaip, tik ypatingu būdu įsikišus Viešpačiui Dievui. Dievas neleis visiškai sunaikinti Savo Mylimosios Sužadėtinės - mūsų Motinos Bažnyčios. Vis

dėlto Dievas nori, kad paruoštume Jo triumfo valandą savo ištikimybe Jo Sūnaus Švenčiausiajai Širdžiai.

Kelias į šią Širdį yra Nekaltai Pradėtoji Marija. Bažnyčios gyvenimo sužydėjimas ir smukimas šiame šimtmetyje yra glaudžiai susiję su Dievo Motinos apsireiškimu Fatimoje. Ten, kur buvo dėmesingai išklausytas ir įvykdytas Marijos prašymas įvesti Jos Nekaltosios Širdies garbinimą, vyko gausūs atsivertimai (JAV šeštajame dešimtmetyje kasmet apie 100 000 žmonių) bei katalikų dvasinio gyvenimo atgimimas, kai tuo tarpu vos pradėjus nebevykdyti Jos prašymų, krizinė situacija ėmė vis stiprėti. Dabar tikrasis pamaldumas Marijai bene visiškai išnyko. Ekumenizmo laikais nebeleidžiama Marijos garbinti pagal Bažnyčios Tradiciją, nes toks garbinimas laikomas perdėtu arba vadinamas „papiktinimo akmeniu ekumenizmo kelyje" (Tėvas Stefano de Fiores, Italijos Interdisciplinarinės Marijos Asociacijos prezidentas). Nenuostabu, juk „atsiskyrusiems broliams" Marija yra paprastas žmogus, o „vyresniesiems broliams" (žydams) - net kažkas dar blogiau.

Perėjimas į naują šimtmetį mums gali įvykti tik „Marijoje, per Mariją, su Marija" pagal žinomą šventojo Liudviko Marijos Grignon de Montfort posakį, daug kartų kartotą šventojo Maksimiljono Marijos Kolbės. Didžiausia, o gal net vienintelė paguoda mums yra tai, kad laikydamiesi Tradicijos, esame ištikimi Jai. Jei už tai būsime persekiojami, tai vėl išsipildys tai, ką Marija išpranašavo jai ištikimiausių šventųjų lūpomis bei apsireiškusi La Salette vietovėje: kad Jos apaštalai turės ištverti didžias kančias, o pabaigoje Jos Nekaltoji Širdis triumfuos.

Sujungtos Viešpaties Jėzaus ir Švenčiausiosios Mergelės Marijos Širdys yra mūsų vėliava, po kuria drąsiai kovojame, pasitikėdami ne savo jėgomis, bet tų Širdžių pažadais. Jų vardu stovime prieš mus smerkiančių hierarchų tribunolą ir reikalaujame iš jų sugrįžimo prie vienintelės autentiškos Katalikų Tikėjimo Tiesos be kompromiso ir atsitraukimo. Norime kad jie sugrįžtų prie „visiškos vienybės" su tomis Širdimis bei klausiame jų: kiek dar ignoruosite Švenčiausiosios Jėzaus Širdies perspėjimus, kiek dar niekinsite Nekaltosios Marijos Širdies prašymus? Kaip ilgai dar norite tęsti melagingą dialogą su tais, „kurie netiki, kurie negarbina, kurie nemyli" (Fatimos angelo malda), atsižadėdami to, kas nėra jūsų nuosavybė - Tikėjimo depozito? Šiuo metu, kai virš mūsų kybo mirtinas nuosprendis - „Atskilę nuo vienybės!", neatšaukiamai patvirtiname savo ištikimybę sujungtoms Viešpaties Jėzaus ir Švenčiausiosios Mergelės Marijos Širdims. Tai ištikimybės Romos Katalikų Bažnyčiai, visos žmonijos Motinai ir Mokytojai, garantija!

„*Jerusalem, Jerusalem, convertere ad Dominum Deum tuum!* - Jeruzale, Jeruzale, atsiversk į Viešpatį savo Dievą!" (iš Tamsiosios Aušrinės Didžiojoje Savaitėje).

Kun. Karl Stehlin

Jo Ekscelencijai
Vilniaus Arkivyskupui-Metropolitui
Lietuvos Vyskupų Konferencijos Pirmininkui
Audriui Juozui Bačkiui
Šventaragio 4, 2001, Vilnius

Varšuva,
1999 08 16

Jūsų Ekscelencija,
gerbiamas Arkivyskupe,

Būdamas Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos atstovu Lenkijai ir Baltijos šalims, drįstu Jums pranešti, kad Brolija ruošiasi šių metų rugsėjo 12 d., Švč. M. Marijos Vardo šventėje, atidaryti Vilniuje savo namus ir pradėti Lietuvoje reguliarią veiklą.

Broliją 1970 lapkričo 1 d. įkūrė arkivyskupas Marcel Lefebvre, o kanoniškai įsteigė Lozanos, Ženevos ir Fribūro vyskupas F. Charriere. Pagrindinis Brolijos tikslas yra steigti seminarijas ir jose pagal tradicinį Katalikų Bažnyčios tikėjimą ruošti kunigus. Taip pat yra kuriami prioratai, išlaikomos mokyklos, organizuojamos rekolekcijos.

Brolijos namų Lietuvoje tikslas yra suteikti tikintiesiems, jaučiantiems pareigą išsaugoti Bažnyčios Tradiciją, galimybę dalyvauti tradicinėje liturgijoje (pagal popiežiaus Jono XXIII 1962 m. aprobuotas liturgines knygas), priimti šventuosius Sakramentus jų autentiškai katalikiška forma, sužinoti visą ir nepakeistą katalikų doktriną, perduodamą neklystamio Bažnyčios Magisteriumo. Pagal katalikų dogmą tai yra vienintelis būdas atiduoti Dievui priklausančią garbę ir pasiekti amžinąjį gyvenimą.

Kadangi Brolija jokiu būdu nesisavina ordinarinės jurisdikcijos ir dėl to, kad tokia jurisdikcija nebuvo Brolijai suteikta vietos ordinaro, tai jos kompetencija remiasi Kanonų teisėje numatyta ypatingąja arba papildančiąja jurisdikcija (*jurisdictio extraordinaria seu suppletiva*), kuri turi būti taikoma išimtiniais atvejais:

1. Iš nuolatinės būtinybės būklės Bažnyčioje kyla bažnytinė būtinybės teisė. Būtinybės būklės paliesti tikintieji turi teisę gauti Sakramentus ir katalikišką mokymą (can. 213) iš kunigų , neturinčių ordinarinės jurisdikcijos dėl to, kad ordinarinės

2. Nors dabartinė ypatinga būtinybės būklė nėra numatyta Kanonų teisėje, bet galioja bendrieji Bažnyčios principai (can. 19), iš kurių aukščiausias yra „*Salus animarum suprema lex*" - „Sielų išganymas - aukščiausias gėris" (can. 1752). Šiais principais remiasi papildančioji jurisdikcija, kuria jau naudojosi didieji šventieji, atsidūrę panašioje būtinybės būklėje.
3. Visais abejotinais atvejais pagal principą „*Ecclesia supplet*" (can. 144) pati Bažnyčia suteikia papildančiąją jurisdikciją.

Žinoma, mūsų veikla apsiriboja aukščiau minėtuose kanonuose išdėstytomis pareigomis ir teisėmis. Dėl to jokiu būdu neabejojame Jūsų kaip vietos ordinaro autoritetu. Tokios pačios nuostatos laikomės ir Šventojo Tėvo bei Apaštalų Sosto atžvilgiu. Šventojo Tėvo ir vietos vyskupo vardus Brolijos kunigai visada mini Šventųjų Mišių Kanone, Brolija viešai meldžiasi už Popiežių ir jo intencijomis. Visų iškylančių nesutarimų priežastis yra tikėjimo klausimai, bet kažkodėl esame kaltinami ne dėl jų, o dėl tariamo nepaklusnumo. Tačiau dėl naujos Bažnyčios hierarchų orientacijos, prieštaraujančios Bažnyčios mokymo pareigai, kiekvienas katalikas privalo lyginti hierarchijos išleidžiamus tekstus ir potvarkius su Tikėjimo Depozitu ir, iškilus abejonei, ištikimai laikytis tradicinio mokymo.

Mums be galo skaudu, kad dėl būtinybės būklės Bažnyčioje esame priversti veikti tokiu išimtiniu būdu. Deja, mums dažnai nepavyksta užmegzti platesnio kontakto su vietos dvasininkija dėl nelogiškos, nekatalikiškos ir melagingos polemikos prieš Broliją. Prieš mus pasitelkiami argumentai, nesuderinami su Bažnyčios mokymu bei teise, su istoriniais faktais ir krikščioniška artimo meile.

Užtikriname Jus, kad Brolijos kunigai visose savo maldose ir darbuose teturi vieną tikslą - tarnauti vienai, šventajai, visuotinei ir apaštalinei Bažnyčiai, atiduoti vienam Trejybėje Dievui visą Jam priklausančią garbę ir šlovę bei gelbėti sielas nuo amžinosios pražūties, naudojant tas neklaidingas ir nepakeistas priemones, kurias mums paliko pats Viešpats.

Nuolankiai prašyčiau Jūsų Ekscelencijos ryšium su šio laiško turiniu suteikti man audienciją.

Sūniškai Jums atsidavęs
Jūsų tarnas Kristuje
kun. Karl Stehlin

(Atsakymo į laišką negauta)

Jo Ekscelencija vyskupas Bernard Fellay
Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos generalinis vyresnysis

ŽVILGSNIS Į DABARTINĘ BAŽNYČIOS PADĖTĮ: PROBLEMOS, PRIEŽASTYS, IŠEITYS

Paskaitos, skaitytos 1999 m. sausio 7 šv. Vincento Pauliečio bažnyčioje (Kansas City, Missouri, JAV), įrašas

Noriu Jums apibūdinti dabartinę situaciją Katalikų Bažnyčioje, akcentuodamas tris klausimus:

1) Situacijos parodymą, įrodant atitinkamais faktais,
2) Dabartinės padėties priežasčių apsvarstymą,
3) Išeitis, kurių reikia ieškoti.

Anarchija Bažnyčioje

Vienas iš mūsų tikinčiųjų Prancūzijoje išsiuntė kardinolui Jozefui Ratzingeriui laišką, aprašantį vieno iš Prancūzijos vyskupų skandalingą elgesį. Kardinolo vardu atsakė mons. Perl: ,,Taip, Jūs esate teisus. Apibrėžimas, nusakantis dabartinę situaciją Bažnyčioje yra *anarchija*. Jei Jūs tikitės, kad nurodymas iš Romos pataisys situaciją, tai pasiduodate visiškai iliuzijai. Nepaprastai svarbu suprasti šią realybę. Tai reiškia, kad Roma nekontroliuoja situacijos. Daugaliu atvejų girdime, kad krizę gali įveikti didesnė ištikimybė vyskupams. Tačiau savo laiške mons. Perl pripažįsta, kad vyskupai

Vyskupas Bernard Fellay

nėra paklusnūs, o iš to atsiranda anarchija. Argi atsakymu į tai turėtų būti ištikimybė vyskupams?! Tai nelogiška! Žodis, geriausiai nusakantis tokią būklę yra, „maišatis". Ši maišatis dabar viešpatauja visose Bažnyčios gyvenimo srityse. Ji prasideda nuo maišaties doktrinoje.

Priešas sėja savo grūdus

Šeštajame šio amžiaus dešimtmetyje Roma pasmerkė daugelį teologų. Enciklikoje *Humani generis* popiežius Pijus XII pasmerkė jėzuito Henry de Lubac teoriją, kuri teigia, kad nėra skirtumo tarp prigimties ir malonės, tarp natūralios ir antgamtinės tvarkos. Šis pasmerkimas reikalavo, kad visi jėzuitai nustotų skelbti minėtą teoriją arba paliktų savo katedras. Po dviejų metų dominikonas Yves Congar buvo pasmerktas už savo darbą apie teisingą ir neteisingą Bažnyčios reformą bei išsiųstas į Jeruzalę. Tuo pačiu metu jėzuitas iš JAV John Courtney Murray pradėjo mokyti naujos teorijos apie ryšius tarp Bažnyčios ir valstybės, už kurią buvo taip pat Romos pasmerktas. Prieš pat prasidedant II Vatikano susirinkimui, kitas jėzuitas Karl Rahner buvo priverstas pristatyti visus savo raštus Šventajai Tarnybai, nes buvo įtartas modernizmu. Benediktinas Dom Beaudoin turėjo padaryti tą patį.

Vatikano II susirinkimo išvakarėse centrinės Susirinkimo komisijos susitikime buvo paruoštas sąrašas teologų, kurie turėjo dalyvauti posėdžiuose kartu su vyskupais. To susitikimo metu arkivyskupas Lefebvre, vienas iš komisijos narių, užprotestavo: „Aš čia kažko nesuprantu. Turime siūlomų ekspertų sąrašą. Taipogi turime principą, kuris draudžia mums įtraukti į sąrašą bet kokį teologą, kurį pasmerkė Bažnyčia. Viename iš siūlomų sąrašų yra net trys pasmerkti teologai." Po susitikimo kard. Ottaviani uždėjo ranką Arkivyskupui ant peties ir pasakė „ pats šefas to pageidavo", (tai yra popiežius Jonas XXIII). Popiežius nustatė taisyklę, pagal kurią pasmerkti teologai negali būti įrašomi į sąrašą, ir tuo pat metu įsakė, kad būtent jie ten atsidurtų!

Beveik tuo pat metu popiežius Jonas XXIII išleido encikliką apie lotynų kalbos svarbą Katalikų Bažnyčioje. Po dešimties dienų vienas vyskupas pokalbyje su arkivyskupu Lefebvre kritikavo lotynų kalbos vartojimą. Arkivyskupas Lefebvre paklausė: „Kaip drįsti pulti lotynų kalbą po to, kai popiežius išleido ją ginantį tekstą?". „Tai, ką kalbu, tiksliai atsispindi popiežiaus mintyse", -

atsakė vyskupas. Kad pats tuo įsitikintų, arkivyskupas Lefebvre buvo priimtas audiencijoje, kurios metu popiežius Jonas XXIII per valandą visiškai paneigė tai, ką parašė savo enciklikoje prieš dešimt dienų!

Didieji Susirinkimo intelektualai - de Lubac, Congar, Rahner, Murray - visi jie buvo pasmerkti dėl savo klaidų per dešimt metų prieš *Vaticanum II*! Dabar tai, ko jie tada mokė, yra laikoma Bažnyčios doktrina. Tai istorija, kuri parodo pasmerktųjų teologų intelektualinį garbingumą. Po Susirinkimo buvo cituojamas Yves Congar: „Susirinkimo metu gavau labai sunkų uždavinį. Tai buvo uždavinys paruošti tą dokumento dalį, kuri turėjo įrodyti, kad religijų laisvės principas randamas Šventajame Rašte, nors jo ten nėra!".

Tai bjauru! Prieštaringumas doktrinoje sukėlė tą betvarkę, kurioje yra dabar Bažnyčia. Štai pateiksiu šios maišaties ir prieštaringumo pavyzdžių.

Sąmokslas prieš popiežiaus primatą

Popiežius Jonas Paulius II pasiruošimo 2000 metų Jubiliejui proga išleido apaštalinį laišką pavadintą *Tertio millenio adveniente*. Žodis *adveniente* pažymi Adventą, pagal pažodinę Šv. Tėvo koncepciją, nurodančią Bažnyčios laikotarpį nuo *Vaticanum II* iki 2000 metų. Tas ,,Adventas" yra pasiruošimas naujai erai. Tie, kurie manė, kad garsieji trys jubiliejinių metų nuliai reiškė naują erą, ankstesniais laikais buvo smerkiami. Praktiškai, Popiežius yra milenaristas, nors Roma tvirtina, kad tai nėra joks milenarizmas.

2000 metų jubiliejus turi būti proga skatinti katalikų susitikimus su krikščioniškų ir nekrikščioniškų religijų išpažinėjais. Antra vertus, Roma pabrėžia, kad netoleruos sinkretizmo. Kas gi yra sinkretizmas jei ne būtent toks visų religijų maišymasis? Garbiname vienintelį Dievą, dangaus ir žemės Sutvėrėją. O Asyžiuje Kristaus Vietininkas meldėsi kartu su garbinančiais Didįjį Griaustinį, su rūkančiais taikos pypkę ir su adoruojančiais Budą. Tokios rūšies sinkretizmas yra realizuojamas praktikoje, tačiau Roma protestuoja: ,,Ne, ne, tai nėra sinkretizmas!" Savo enciklikoje *Ut unum sint* popiežius Jonas Paulius II aiškino ir gynė popiežiaus primatą. Tačiau iš karto, išdėstęs teisingą mokymą, prašo parengti naujas primato įgyvendinimo formą. Tai prilygsta popiežiaus primato sunaikinimui. Žiūrėkite,

štai praėjusių 2000 metų popiežiai nežinojo kokiu būdu įgyvendinti savo primatą?!

Neryžtingumas hierarchijos tarpe

Prieš kelis metus kardinolas Ratzinger publikavo tekstą apie išsilaisvinimo teologiją. Šis tekstas buvo aiškus jos pasmerkimas. Tačiau po jo buvo paskelbtas kitas tekstas, kuris turėjo turėjo būti pirmojo tęsinys (abu tekstai turėjo būti skaitomi kartu, papildyti vienas kitą). Deja, antrajame tekste randame fragmentų, pateisinančių išsilaisvinimo teologiją. Vadinasi, išsilaisvinimo teologija čia pat smerkiama ir išteisinama!

Praėjusiais metais kunigas iš Šri Lankos t. Tissa Balasuriya OMI buvo ekskomunikuotas dėl jo skelbtos erezijos apie Švenčiausiąją Mergelę Mariją ir Bažnyčią. Nepraėjus nė metams, jo ordinas nutarė panaikinti ekskomuniką, nors t. Tissa Balasuriya bevelijo vietoje Romos pasiūlytojo geriau pasirašyti savąjį ,,tikėjimo išpažinimo" tekstą. Panaikinus ekskomuniką, t. Balasuriya paskelbė, kad visiškai dėl nieko nesigaili ir nieko nėra atšaukęs. Taigi liko tokiu pačiu eretiku, tik jau nėra ekskomunikuotas! Prieš porą metų Austrijoje kilo didelis judėjimas. Buvo renkami parašai už „Naujosios Bažnyčios" sukūrimą, siekiama Bažnyčios, kurios kunigai galėtų vesti, moterys galėtų tapti kunigais ir t. t. Kilo didelis sąmyšis, vyskupai išsiuntė į sušauktą suvažiavimą savo delegatus iš visos šalies. Už ką buvo siūloma balsuoti? Siūloma konsultuotis su pasauliečiais vyskupų šventimų klausimais; kad moterys galėtų būti visuose Bažnyčios hierarchijos sluoksniuose, neteikiančiuose kunigų šventimų; kad vedę vyrai būtų kunigais, o moterys diakonėmis; kad „išsiskyrusieji ir pakartotinai susituokusieji" galėtų priimti šv. Komuniją ir t.t. Mažiausia parama tiems projektams siekė 75% balsų.

Kardinolas Ratzinger parašė laišką, pranešantį Vokietijos vyskupams, kad šv. Komunija negali būti dalinama ,,išsiskyrusiems katalikams, gyvenantiems antroje santuokoje". Visi vyskupai, išskyrus tris, atsisakė paklusti įsakymui, užsistodami savo kunigus, kurie padarė tą patį. Tą pripažino ir pats kardinolas Ratzinger, ,,dialogas" yra vienintelė „paklusnumo" forma, kurią išlaikė Vokietijos vyskupai.

1998 metais Popiežius antrą kartą parašė Vokietijos vyskupams dėl abortų. Vokietijoje moteris, norinti padaryti abortą, turi pirmiausia apsilankyti pas

konsultantus, kurių vieną trečiąją sudaro kunigai, kad išklausytų konsultaciją ir gautų atitinkamą pažymėjimą nužudyti savąjį kūdikį. Tad Popiežius išsiuntė laišką, draudžiantį Vokietijos vyskupams tokio pobūdžio pažymėjimus, nes tai gresia tiesioginiu dalyvavimu aborte. Atsakydami Vokietijos vyskupai sušaukė neeilinį posėdį, kuriame nutarė, kad ,,vienų metų laikotarpyje" paklus popiežiaus įsakymui! Po dviejų savaičių Vokietijos vyskupų konferencijos pirmininkas paskelbė, kad susidariusios situacijos atveju popiežiaus potvarkio neįmanoma įgyvendinti, o vyskupai turės susirinkti dar kartą. Tik du vyskupai pasisakė už paklusimą popiežiui. Visi likusieji tiesiogiai dalyvauja žmogžudystėje!

Visuotinis pamišimas

1998 m. lapkričio pabaigoje mūsų seminariją Vokietijoje aplankė vienas kapucinas, ketinantis prisijungti prie Šv. Pijaus X Brolijos. Jam buvo uždrausta klausyti išpažinčių, kadangi jis atsisakydavo duoti išrišimą penitentams, nenorėjusiems vengti mirtinos nuodėmės progų. Prieš šešis mėnesius jam buvo uždrausta aukoti šv. Mišias, nes atkakliai tebevartojo (labiau tradicinę) pirmąją Naujųjų Mišių kanono Eucharistinę Maldą.

78 metų sesuo vienuolė prisijungė prie mūsų, apleisdama savo vienuolyną, nes ten kas sekmadienį buvo priversta vardan paklusnumo dvi valandas žiūrėti televiziją! Viename iš svarbių Olandijos bažnytinių žurnalų tūlas vyskupas parašė tokių skandalingų dalykų, kad net turėjau patikrinti jų autentiškumą jo kanceliarijoje - ši patvirtino, kad tai iš tiesų minėto vyskupo mintys. Vyskupas pradeda savo straipsnį tokiais teiginiais: ,,Kai mirsiu, neisiu nei į dangų, nei į pragarą. Šiuos žodžius Bažnyčia paveldėjo iš viduramžių. Jie neturi nieko bendro su tikrove. Šiandien mokslininkai mato dangų per stiprius teleskopus ir dėl to galima pasakyti, kad tos koncepcijos yra visiškas falšas - nebegalime daugiau šnekėti apie dangų ir pragarą." Vyskupas tęsė, reikšdamas pritarimą eutanazijai, nesantuokiniams intymiems santykiams ir kontraceptinėms priemonėms. Galų gale tai argumentavo tuo, kad faktiškai 80 % katalikų padaro nusikaltimų, baustinų ekskomunika, tačiau negalima ekskomunikuoti keturių iš penketo katalikų, taigi galime ramiai tikėti į ką norime. Už tai jis nesusilaukė jokios bausmės!
Savo knygoje ,,Žemės druska" kardinolas Ratzinger pateikia

tikslią Bažnyčios padėties analizę ir galų gale padaro išvadą, kad atėjo galas tokiai Bažnyčiai, kokią pažinome iki šiol! Jis kalba, kad išliks mažos grupelės, kurios tarsi „žemės druska" duos šiai žemei - Katalikų Bažnyčiai - tikrąjį skonį. Priešingu atveju Bažnyčią tektų likviduoti. Antra vertus, kardinolas yra patenkintas tam tikrais bažnytiniais judėjimais, kurie suteikia Bažnyčiai gyvybės, pvz., charizmatiniu judėjimu. Net jei tie judėjimai dažnai yra prieštaringi, mano kardinolas, juose bent jau matyti šiokia tokia gyvybė. Kažkas vyksta! Tarp tų bažnytinių judėjimų yra tikrų eretikų, tačiau tai kardinolui neatrodo jokia problema.

Neseniai mane aplankė mūsų bičiulis iš Kurijos. Jis man papasakojo istoriją, kuri parodo, ką daro ir ką gali daryti popiežius. „Šventasis Tėvas, - pasakė man mūsų draugas, - troško važiuoti į Fatimą aštuoniasdešimtųjų pirmojo Dievo Motinos apsireiškimo toje vietoje metinių proga, tačiau nenuvyko, nes nebuvo pakviestas!". Nežinojau, kad Popiežius, norėdamas kur nors važiuoti, turi būti pakviestas! Iš pradžių Šventasis Tėvas atsiklausė Leirijos (diecezija, kurioje yra Fatima) vyskupo, tačiau šis, atsižvelgdamas į vyskupų konferencijos sprendimą, nedavė atsakymo. Popiežius, prašydamas atsakymo, išsiuntė tam vyskupui laišką. Tačiau niekada jo taip ir negavo. Laiškas buvo sulaikytas Valstybės Sekretoriato. Mūsų bičiulio iš Kurijos pasakojimas verčia manyti, kad popiežius nebekontroliuoja situacijos. Atlieka savo pareigas, bet negali pasakyti nieko svarbaus; turi daug didžių idėjų dėl 2000 metų jubiliejaus, bet visa kita yra kontroliuojama Valstybės Sekretoriato. Pateiksiu jums kitą pavyzdį. Jau apie metus ruošiamas Šv. Pijaus X Brolijos pasmerkimas. Lenkijos vyskupai yra griežtai nusistatę prieš mūsų darbą Lenkijoje, kuris yra labai intensyvus ir tapo šalies žiniasklaidos diskusijų objektu. Sužinojome, kad Brolijos pasmerkimas buvo inspiruotas Lenkijos vyskupų, kurie pateikė daug motyvų minėtam pasmerkimui. Šventasis Tėvas sutiko ir patikėjo mons. Perl parašyti tekstą, kuris buvo užbaigtas ir įteiktas Popiežiui 1998 balandį. Jo kopiją gavo ir Valstybės Sekretoriatas, kuris laikė šį sumanymą nevykusiu. Patarta jo atsisakyti, kadangi jis suteiktų Brolijai nepagrįstą populiarumą. Taigi sumanymas buvo atmestas.

Ekumenizmas ir jo šaknys

Iš tiesų situacija Romoje yra bloga ir visi turime tai suvokti. Sluoksniuose, susijusiuose su komisija *Ecclesia Dei,* deja, vyrauja euforija: „Tik pažiūrėkite, mus priėmė Romoje. Kardinolas Ratzinger išreiškė simpatiją mums; Popiežius mus priėmė, parodė palankumą seminaristams, todėl viskas taip kaip turi būti." Tačiau...

Minint dešimtąsias komisijos *Ecclesia Dei* metines, šv. Petro Brolija troško (tradicinių-red. past.) pontifikalinių Mišių ir paprašė kardinolą Ratzinger jas aukoti. Kardinolas atsisakė. Minėta Brolija kreipėsi į Dievo Kulto Kongregacijos kardinolą prefektą, kurio kompetencijoje yra visos Bažnyčios liturgijos reikalai. Šis sutiko aukoti Mišias, tačiau iš karto įsikišo Valstybės Sekretoriatas, informuodamas kardinolą, kad Tridento Mišios neįeina į Dievo Kulto Kongregacijos prefekto kompetenciją! (plg. „Pulkim ant kelių" Nr. 5, p. 44-46). Manau, kad šio dalyko suvokimas yra iš esmės svarbus. Tai reiškia, kad Valstybės Sekretoriatui Tridento Mišios jau nėra Katalikų Bažnyčios Mišios. Leidimai lotyniškoms (tradicinėms - red. past.) Mišioms duodami mažai grupelei, kuriai duotą laisvę galime palyginti su paukščio laisve narvelyje.

Pažįstu armėnų (atsiskyrusios nuo Romos) bažnyčios kunigą, kuris neseniai buvo priimtas Katalikų Bažnyčion. Paprašęs priimti į Bažnyčią, Romoje gavo tokį atsakymą: „Ar turi savo vyskupo leidimą?". Kaip žinote, pagal Balamando sutartį (žr. šio „Pulkim ant kelių" numerio 27 p.) katalikai turi liautis atvertinėję stačiatikius katalikybėn. Vis dėlto armėnų kunigas buvo priimtas į Katalikų Bažnyčią; gi Roma pajautė pareigą atsiprašyti armėnų: „Mums labai nemalonu. Pažadame, kad tai buvo tiktai vienintėlis atvejis. Tai neatneš žalos mūsų tarpusavio ekumeniniams ryšiams.". Nuolaidos vardan ekumenizmo daromos tiktai iš katalikų pusės. Protestantai išlieka protestantais, taip pat esti ir su anglikonais, ir su stačiatikiais. Pasikeitimai primetami tik katalikams, kurie vis praranda didelį tikinčiųjų skaičių. Ekumenizmas praktiškai yra tapatus Bažnyčios savasties naikinimui. Brolija mano, kad ekumenizmas nėra katalikiškas.

Ekumenizmo šaknys yra protestantiškos, tačiau protestantai negali pasiekti kokios nors tikros vienybės! 1950 metais, praėjus dviems metams po Ekumeninės Bažnyčių Tarybos susikūrimo, ji

nustatė, kad vienybė negali būti pagrįsta bet kokia „Bažnyčios" koncepcija. Kai kurie sakė, kad tai turi būti hierarchijos ir doktrinos vienybė, kiti laikė, kad garantija vienybei pasiekti bus sutarimas tikėjimo srityje, dar kiti matė būtinybę sutarti tik fundamentaliais tikėjimo klausimais, likusieji gi laikėsi tos nuomonės, kad bet kokio pobūdžio susitarimas sukels dar didesnius skilimus! Patys protestantai niekad nesuvokė kokios vienybės jie siekia! Susitiko tam, kad pabandytų praktiškai įgyvendinti tai, ko nesugebėjo pasiekti! Faktas, kad stačiatikiai 1998 m. gruodį pagrasino Ekumeninės Bažnyčių Tarybos boikotu, aiškiai įrodo šio judėjimo nevaisingumą.

Antra vertus, Katalikų Bažnyčia tradicinėse Didžiojo Penktadienio maldose, kurios pasiekė mus iš antrojo amžiaus, kviečia schizmatikus, eretikus, žydus ir kitus sugrįžti į Bažnyčios vienybę. Štai ko Bažnyčia visada siekė – grąžinti tuos, kurie ją paliko. Katalikų Bažnyčia džiaugiasi vienybe, negali jos prarasti. Neturi „siekti" vienybės! Tačiau tikra, teisinga vienybė su stačiatikiais, su protestantais bus pasiekta tik per jų atsivertimą, per jų grįžimą į Katalikų Bažnyčią. Štai visuotinis Bažnyčios mokymas per visus šimtmečius. Neteisingas dialogas griauna Bažnyčią.

Tikėjimo naikinimas

Buvo laikai, kai katalikai per liturgiją buvo savo namuose, nesvarbu, kokioje pasaulio dalyje jie bebūtų. Visur tai buvo jų Mišios. Dabar kiekviena vietinė bažnyčia yra kitokia. Nesuprantate, kas vyksta Mišiose. Kartais net nežinote, ar tikrai įvyko konsekracija. Galbūt tiems, kurie dar nesuvokia krizės, gera pamoka būtų dalyvavimas vienoje iš tų naujųjų abejotinų ceremonijų!

Neseniai vienas iš mūsų kunigų aukojo lotyniškas tradicines mišias vienoje iš parapinių bažnyčių Belgijoje. Mišiose dalyvavo minėtos parapijos kunigas - pirmą kartą po 30 metų jis turėjo galimybę pamatyti Tridento Mišias. Po Mišių pasakė: „mus apgaudinėjo 30 metų!" Buvo taip sujaudintas, kad per Naująsias Mišias, kurias aukojo kiek vėliau tą patį rytą, daug kartų nutraukė celebraciją, staiga jis nuėjo nuo altoriaus į zakristiją ir grįžo apsirengęs tradiciniu arnotu, parodydamas, kad nori paaukoti mūsų Viešpačiui kažką daugiau. Pasibaigus toms Mišioms, prisipažino mūsų kunigui: „Esu vienintelis kunigas visoje

diecezijoje, tikintis į tikrą Kristaus buvimą Švenčiausiame Sakramente".

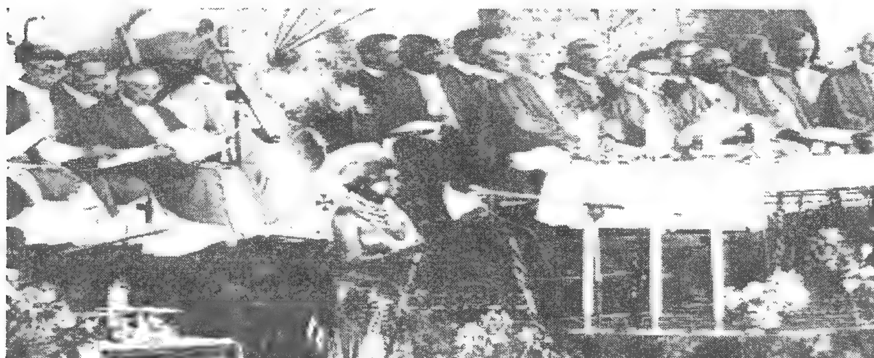
Aš asmeniškai manau, kad maždaug pusė viso pasaulio kunigų prarado tikėjimą į Tikrąjį Buvimą. Manau, kad dvi trečiosios kunigų jau netiki, kad Mišios yra tikras mūsų Viešpaties Kryžiaus Aukos atnaujinimas. Pažįstu seminarijų rektorių, kurie moko, kad Mišios nėra auka. Du iš jų atsimetė nuo Bažnyčios ir prarado tikėjimą. Čia nekalbama apie piktnaudžiavimą. Tai pačios Naujosios Mišios veda į tikėjimo praradimą, nes aiškiai neišreiškia Mišių kaip aukos esmės ir Tikrojo Buvimo. Naujosiose Mišiose yra daug dalykų, silpninančių kunigų tikėjimą, ir jie galų gale pradeda „galvoti" taip pat, kaip Naujosios Mišios jiems liepia ,,veikti". Kunigas jau neturi laikyti sujungtų pirštų - nykščių ir smilių - kurie lietė konsekruotą ostiją. Jau nėra privalomi kieliko ar patenos paauksavimas bei šventųjų indų išvalymas Mišių pabaigoje.

Kartais atsitinka nerimą keliančių dalykų. Pažįstu kunigą, kuris prisijungė prie Tradicijos dėl vieno iš tokių atvejų. Per Popiežiaus Mišias Naujojoje Zelandijoje tas kunigas patyrė šoką, kai vienas iš tikinčiųjų priėmė iš jo šv. Komuniją į ranką, perlaužė Ostiją ir numetė priešais jį ant žemės. Kunigas pasilenkė, norėdamas paimti Ostijos daleles, ir liovėsi dalinti Komuniją. Grįžo į vietą, kur buvo *ciborium* (indai ostijoms - red. past.), ir pamatė tai, kas privertė jį dar labiau pasibaisėti. Jis pamatė kunigus, išmetančius nepanaudotas konsekruotas ostijas į šiukšlių dėžes. Jis nuvyko į artimiausią vienuolyną, patalpino *ciborium* į tabernakulį ir prisijungė prie mūsų.

Naivūs katalikai kalba, kad tai yra atskiri atvejai, kad tai nėra susiję su II Vatikano susirinkimu. Apsidairykite! Klausiu, kur nėra tokių atvejų? Kas daroma tikintiesiems apsaugoti? Jiems sakoma, kaip sakė mons. Perl, kad būtų ištikimi neištikimiems vyskupams.

Tikintieji yra apleisti

Prancūzijos katalikai, kurie mažiausiai kartą per mėnesį dalyvauja Mišiose, buvo (1998 spalį) apklausti pagal anketą, tyrusią jų požiūrį į įvairias problemas Bažnyčioje. Dauguma jų pasisakė už kontraceptinių priemonių naudojimą (72%); už celibato panaikinimą (66%); už galimybę išsiskyrusiems žmonėms vėl susituokti Bažnyčioje (60%); 60% rėmė moterų kunigystę, o 62% pareiškė pritarimą eutanazijai. Kur glūdi šios katastrofos

Papua Naujoji Gvinėja, 1984 05 08. Pusnuogė moteris skaito skaitinį Popiežiaus Mišiose

priežastys? Norėdami rasti atsakymą į šį klausimą, turime pažvelgti į filosofiją, teologiją, moralę ir politiką.

Filosofijoje

Naujųjų laikų filosofai davė mums evoliucijos idėją, pagal kurią viskas turi keistis. Būtent dėl pasikeitimų buvo sušauktas II Vatikano susirinkimas. „Viskas turi keistis, nes daiktai yra pavaldūs kitimui!" Tai nepagrįsta! Argi tai, į ką leidžiamės dviračiu, traukiniu, lėktuvu ar pėsčiomis jau nebėra kelionė? Ar žmogaus širdis pasikeitė? 2000 metų senumo melas ir šiandien lieka melu! Tai, kas buvo nuodėmė, visada liks nuodėme, o kas buvo Tiesa - visada liks Tiesa. Tie dalykai nesikeičia! Beprotystė yra argumentuoti, kad turime keisti Mišias, atsižvelgdami į naują technologijos amžių. Tiesa negali keistis!

Garsusis prancūzų mąstytojas Maurice Blondel (1861- 1949) yra vienas iš *Vaticanum II* „senelių". Jis paskelbė naują tiesos apibrėžimą. Priešingai amžinajam Bažnyčios mokymui jis tvirtino, kad tiesa nėra mūsų intelekto atitikimas objektyviai realybei. Leiskite pateikti jums pavyzdį, parodantį, kad tiesa yra mūsų intelekto atitikimas realybei. Jeigu sugaučiau paukštį ir pasakyčiau jums, kad tai yra paukštis, jūs patikrintumėte mano teiginio teisingumą, palygindami tai, ką pasakiau - tai kas tikriausiai yra mano prote, su objektyvia realybe. Kai pasirodo, kad tie du dalykai vienas kitą atitinka, tada mano žodžiai yra teisingi ir turite savo intelektu priimti paukščio realumą. Jei jie neatitinka, tai mano pasakyti žodžiai yra netiesa. Tačiau šiuolaikiniai mąstytojai tvirtina, kad tiesa yra mūsų intelekto ir

gyvenimo atitikimas. Kaip reikia suprasti gyvenimą? Pirmas klausimas, kurį užduodame, pamatę kažką gulintį ant kelio yra „Ar gyvas?". Norėdami tuo įsitikinti, patikriname ar jo akys juda, ar jo širdis plaka ir t. t. Gyvybė reiškia judėjimą. Kai sakoma, kad tiesa yra atitikimas tarp mūsų intelekto ir gyvenimo, t. y. judėjimo, kitimo, tada ir tiesa turi „judėti"! Jei tiesa turi paklusti judėjimui, tai turime ją visą laiką keisti. Jei ji lieka sustingusi, tai nebėra tiesa. Būtent taip mums liepiama įvesti pasikeitimus, siekiant parodyti, kad Bažnyčia gyva!

Naujųjų laikų filosofinės sistemos taip pat neigia, kad mūsų intelektas sugeba suvokti daiktų esmę - giliausią visų daiktų pagrindą, kuris negali keistis. Galime stebėti berniuką Povilą, kurio svoris, ūgis ir amžius keisis, tačiau iš esmės jis visada liks Povilu. Jis visada bus žmogus, turės žmogaus prigimtį ir tai nesikeis. Naujųjų laikų filosofai sako, kad negalite pažvelgti taip giliai, kad turite likti kintamumo lygyje. Tai apriboja diskusiją iki kintamo daiktų lygio ir mūsų asmeninės nuomonės apie tuos daiktus. Ta nuomonė nėra mažiau ar labiau reikšminga nei bet kurio kito žmogaus nuomonė. Tai yra visiškai subjektyvus pasaulis, nuomonių pasauli, ką aiškiai matome ir religijos srityje. Sakoma, neva visos religijos yra vienodai geros! Tačiau juk svarbiausia yra Dievas ir Jo egzistavimas. Visais laikais yra vienas Dievas ir tas vienas Dievas turi būti garbinamas tokiu būdu, kokį Jis pats nustatė. Čia negali būti pasikeitimų! Anot modernistų, jau nebegalime kalbėti, kad mūsų Viešpats turi karaliauti šioje žemėje; atseit yra ir budistai, musulmonai, tokie ir anokie, ir neįmanoma reikalauti iš jų garbinti Jėzų, kurio jie nepažįsta. Ir šiukštu, nebandykite jų atversti, nes jų nuomonė yra tiek pat gera ar bloga, kiek ir mūsiškė! Tiesos ir tikrumo praradimas yra Katalikų Bažnyčios pamato praradimas.

Teologijoje

Katastrofą teologijoje sukėlė blogi teologai, atsisakę prigimties ir malonės atskyrimo. To padarinys - kūno ir sielos skirtumo nematymas. Atsisakymas skirti sutvertą prigimtį nuo Sutvėrėjo malonės skatina tvarinių ir Tvėrėjo, žmogaus ir Dievo skyrimo trūkumą. Ką gi sako kardinolas Karolis Vojtyla, vėliau popiežius Jonas Paulius II? „Bažnyčios gimimas, įvykęs ant Kryžiaus mesijinės atperkančios Kristaus mirties akimirką, buvo savo giliausia esme gimimas

Žmogaus - iš esmės kiekvieno ir visų. Žmogaus, kuris, ar jis apie tai žino, ar nežino, ar priima tai tikėjimu, ar ne, jau yra naujame savo būties matmenyje. Šį matmenį geriausiai apibrėžia apaštalas Paulius pasakymu *in Christo* - ‚Kristuje'. " (Kardinolas Karolis Vojtyla „Prieštaravimo ženklas"). Kita citata: ,,Čia Kalbama apie žmogų su visu jo teisumu ir pilnatve. Nekalbama apie „abstraktų" žmogų, o apie tikrą, „konkretų", „istorinį" žmogų. Apie „kiekvieną" žmogų, nes kiekvienas yra apgaubtas Atpirkimo Paslaptimi, su kiekvienu Kristus susivienijo vieną kartą ir visam laikui. Kiekvienas žmogus ateina į šį pasaulį pradėtas savo motinos įsčiose ir gimdamas iš jos, dėl tos pačios priežasties yra patikimas Bažnyčios rūpesčiui. Šis rūpestis liečia visą žmogų, susitelkia ties juo ypatingu būdu. To rūpesčio objektas yra kiekvienas žmogus su jo nepakartojama žmogiškąja tikrove, kurioje glūdi niekuo nepažeistas ,,Dievo paveikslas ir panašumas" (Jonas Paulius II, enciklika *Redemptor hominis*)

Taigi, Jono Pauliaus II nuomone, per mūsų Viešpaties mirties ant kryžiaus faktą ir veikiant Šventajai Dvasiai, kiekvienas žmogus tapo Dievo vaiku, dieviškojo gyvenimo dalyviu. Kiekvienas žmogus! Šv. Paulius sako, kad tie, kuriuos veda Šventoji Dvasia, yra Dievo vaikai (Rom 8, 14). Dievo Dvasia turi būti juose. Apaštalas labai aiškiai sako, kad ne visuose gyvena Dievo Dvasia (8, 13). Deja, neskirdamas prigimties nuo malonės, dabartinis Popiežius tvirtina, kad Šventoji Dvasia paslaptingu būdu gyvena kiekviename žmoguje.

Moralėje

Moralės srityje matome prisitaikymą prie pasaulio. Mums sakoma: „Pažiūrėkite, Bažnyčia yra labai atsilikusi nuo pasaulio. Pabandykime jį pasivyti. Kad pasivytume pasaulį, turime keistis." Taip mums siūlomas platus kelias vietoje siauro, uolėto takelio vedančio į dangų. Tas platus liberalizmo kelias reiškia kompromisą su pasauliu. Šis liberalizmas prasiskverbė į visas Bažnyčios gyvenimo sritis. Pats kardinolas Ratzinger sako, kad septintojo dešimtmečio Bažnyčios problema buvo konfliktas dėl ,,geriausių dviejų šimtmečių liberaliosios kultūros vertybių" asimiliavimo, dabar gi esą šis konfliktas baigtas. Tai reiškia, kad Bažnyčia asimiliavo liberalią kultūrą. Kas gi yra ta liberalioji kultūra? - Prancūzijos revoliucija!

Politikoje

Nesugebėsime suprasti politikos, neįsisąmoninę fakto, kad Bažnyčia yra infiltruota jos priešų. Katalikų Bažnyčia Pijaus IX pontifikato metu publikavo įrodymus liudijančius tai, kad masonerija sukūrė planą išrinkti popiežių, kuris išplatintų jų masoniškas idėjas. Minėta strategija pirmiausia numatė seminarijų sunaikinimą ir moterų demoralizavimą. Vienas Meksikos masonas interviu, duotame prieš tris metus, su pasididžiavimu informavo apie tris škotiškojo ritualo masonų ložes, veikiančias Vatikane. Aiškindamas toliau, jis prisipažino, kad masonai sugeba daryti įtaką vyskupų rinkimams per bendradarbiaujančius su jais kunigus. NATO 1974 m. raporte apie komunistinės žvalgybos veiklą katalikų hierarchijoje įvertina, kad apie 3000 agentų sėkmingai infiltravo Rytų bloko šalių katalikų hierarchiją. 1984 metais, prieš pat Vokietijos suvienijimą, VDR žvalgyba stipriai padidino savo agentų skaičių, siekdama neutralizuoti Katalikų Bažnyčios ir protestantizmo įtaką.

Modernizmas nėra jau toks „šiuolaikinis"

Faktas yra ir tai, kad Bažnyčia yra infiltruota modernistų. Jie pasislėpė Bažnyčioje, o mūsų uždavinys juos demaskuoti. Modernistai yra stipriai susiję su gnosticizmu, tendencija, kuri šiandien yra gerai matoma. II Vatikano susirinkimo metu matėsi jo subtili įtaka. Vienas labai sąmoningas kunigas, miręs 1890 m., teisingai prognozavo, kad Katalikų Bažnyčia dėl visuotinio Susirinkimo pakeis savo vadovybę ir sukurs naują liturgiją, kuri harmoningai derinsis su šiuolaikiniu pasauliu. Numatė, kad kunigai mes sutanas. Vadino juos „progresistais". Netgi *New Age* judėjimo įkūrėjai rašė, kad dvidešimtojo amžiaus pabaigos Katalikų Bažnyčia priims masonerijos principus, nors ji paviršiuje liks katalikiška, kad tikintieji nebūtų išgąsdinti. Visa tai vyksta mūsų akyse. Mūsų problema tame, kad tiek priešai, tiek puolamieji apsirengę tais pačiais drabužiais. Kokiu būdu galime sužinoti, ar dėvintis tą pačią uniformą kaip mes yra priešas? Tai sužinome tik tą akimirką, kai jis pradeda mus pulti, bet tada jau yra per vėlu! Tai visiška sumaištis. Taigi vyksta masinis naikinimas. Negalime užmerkti akių ir tvirtinti: „Viskas tvarkoje, kaip nors ištversime", arba, „Tai turi būti nepaneigama, nes Popiežius taip pasakė."

Nebijokite

Tai kurgi mes turime ieškoti išeities? Atminkime, kad mums negalima žiūrėti į Bažnyčią tik žmogiško proto šviesoje. Katalikų Bažnyčia yra ne natūrali, o antgamtinė visuomenė. Bažnyčios galva yra pats mūsų Viešpats Jėzus Kristus, kuris kartu su mūsų sielomis sudaro Savo Mistinį Kūną. Pamatinis Bažnyčios matmuo nėra žmogiškas; Bažnyčia yra nesunaikinama, yra viena, yra šventa, o jos galva yra Begalinis ir Amžinasis! Dievo Apvaizda yra iškilusi virš visų laikų ir įvykių, ir aplinkybių. Pati Bažnyčia turi tuos patvarumo atributus.

Pasilikite valtyje

Credo maldoje išpažįstame, kad Bažnyčia yra viena, yra šventa, ir taip yra iš tikrųjų! Turime atsiminti, kad Viešpats Dievas visą laiką kontroliuoja padėtį, netgi tada, kai atrodo, kad Jis prarado kontrolę. Prisiminkite apaštalus, sėdinčius mažutėje valtyje. Jie galvojo, kad jau skęsta. Tačiau kas gi davė jėgą vėjui, kas davė bangoms, mėtančioms valtį, visą jų smarkumą? Tai Jėzus, Tas, kuris miegojo šalia. Kai Jis pasakė: „Nutilk!", įsiviešpatavo ramybė. Tyla. Kai Dievas užsinorės tos tylos Savo Bažnyčiai, ji iškart įsiviešpataus. Jei dabar dar neatėjo ta akimirka, tai dėl to, kad Dievas nori iš mūsų, Kovojančios Bažnyčios, kad dalyvautumėme Jo kančioje ir skausmuose. Bažnyčia triumfuos, tačiau turime už tai melstis. Turime likti kartu su mūsų Viešpačiu, o tai reiškia, kad turime išsaugoti tikrąjį Tikėjimą.

Išsaugodami Tikėjimą

Tikėjimas tai vartai į Švenčiausiąją Trejybę, į Dievą. Tas, kas nusideda prieš Tikėjimą, padaro mirtiną nuodėmę daug sunkesnę nei tas, kuris nusideda šeštajam įsakymui („Nepaleistuvauk!"). Kas prarado Tikėjimą, prarado kelią pas Dievą! Kai kas sako, kad katalikai ir protestantai turi tą patį Tikėjimą. Ne! Protestantai, atmesdami kai kurias Tikėjimo tiesas, visai jį prarado. Jie jau nebeturi katalikų Tikėjimo. Mūsų pareiga yra pažinti ir išsaugoti tą Tikėjimą visiškai vientisą. Katekizmas yra skirtas visiems, ne tik vaikams. Gilinkite savo Tikėjimo pažinimą, skaitydami geras popiežių enciklikas.

Prašydami malonės

Melskite malonės. Šv. Tomas Akvinietis sako, kad Dievas, pripildydamas sielą

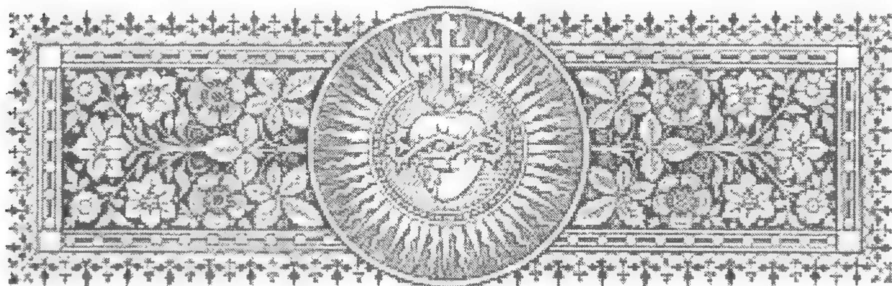
malonės krikšto metu, padaro kažką daugiau nei sukurdamas visą pasaulį. Tai reiškia, kad prarasti šį malonės lobį per mirtiną nuodėmę yra blogiau nei sunaikinti visą visatą. Mums svarbu pažinti katalikiškus principus ir pagal juos tvarkyti savo gyvenimą. Turime naudotis priemonėmis, kurias mums suteikia Dievas. Jei išliekame arti Dievo, neturime nieko bijoti. Viešpats Dievas yra virš visų įvykių, kurie tėra Jo tvarinių veiksmai. Jis pasieks pergalę, o tie, kurie liks su Juo, turės dalį Jame. Pats mūsų Viešpats pasakė, kad pirmiausia ieškotume Dievo karalystės, o visa kita bus mums pridėta.

Vienydamiesi Rožančiaus maldoje

Švenčiausiosios Dievo Motinos apsireiškimai Fatimoje šio šimtmečio pradžioje yra reikšmingas įvykis. Nesunku numanyti, kad Trečioji Fatimos Paslaptis turi kažką bendro su katastrofa, kurią išgyvename. Tačiau Dievo Motinos padedančios priemonės yra paprastos: kasdien kalbėkite Rožančių ir darykite atgailą. Atsilyginkite Marijos, mūsų Dangiškosios Motinos Nekaltajai Širdžiai. Jai yra patikėta taika ir ramybė žemėje.

Keliaudamas po visą pasaulį, turėjau progos įsitikinti tuo, kad tie, kurie išlaiko Tikėjimą, tie kurie išsaugo Katalikų Bažnyčios Tradiciją, yra pasišventę Nekaltajai Marijos Širdžiai ir kalba Rožančių. Popiežiaus draugas, neseniai aplankęs mane, pasakė tą patį.

Norėčiau paskelbti naują Rožančiaus kryžiaus žygį. Kritiniais Bažnyčios momentais popiežiai ragindavo tikin-čiuosius kalbėti Rožančių. Jis visada atnešdavo Bažnyčiai pergalę: šv. Dominyko laikais, Lepanto, Budapešto, Vienos mūšių laikais ir t. t. Tokiais momentais visada matome Rožančių ir Dievo Motinos įsikišimą. Melskime pergalės ir ji ateis!

Kun. Matthias Gaudron

Septyni malonės šaltiniai
Ligonių patepimas

Ligonių patepimo sakramentas išpažinties atžvilgiu užima tokią pačią vietą, kaip Sutvirtinimo sakramentas Krikšto atžvilgiu: kaip sakome, kad Sutvirtinimas atbaigia Krikštu pradėtą pagrindą, taip dabar pamatysime, jog Paskutinis patepimas pratęsia Atgailos sakramentą.

Nereikėtų manyti, kad šis sakramento dažnai vartojamas pavadinimas "Paskutinis patepimas" reiškia, jog jį priėmęs tikrai mirsi. Atvirkščiai - vienas iš jo poveikių yra kūno pasveikimas. Toks nesupratimas atvedė prie plačiai paplitusios pražūtingos praktikos kuo ilgiau delsti priimti Patepimą. Sąvoką ,,Paskutinis patepimas" reikia pirmiausia suprasti liturgiškai, nes kiti patepimai (krikštijant, Sutvirtinimo ir Kunigystės) paprastai teikiami prieš jį. Žinoma, šis sakramentas yra įsteigtas ypač priešmirtinei kovai, ir todėl yra paskutinysis iš sakramentų skirtų asmeniniam žmogaus tobulumui. (Kunigystė ir Santuoka yra skirti daugiau visuomenės gerovei). Bet tai jokiu būdu nereiškia, kad Paskutinis patepimas pagreitina mirtį.

Kaip moko Tridento Susitikimas, Ligonių patepimą įsteigė Kristus, jį paskelbė Šv. apaštalas Jokūbas, kaip skaitome Jokūbo laiške (5,14): ,,Jei kas nors tarp jūsų serga, tepasikviečia Bažnyčios kunigus ir jie tesimeldžia už jį, patepdami aliejumi Viešpaties vardu. Ir tikėjimo malda bus ligonio išganymui ir Viešpats jį pakels, o jei jis turėtų nuodėmių, jos jam bus atleistos".Čia išvardinti visi tikro sakramento požymiai, būtent, išorinis patepimo ritualas, susietas su malda. Tai įvyksta "Viešpaties vardu", t.y. Viešpaties pavedimu, bei galia, ir bus ligoniui išganymu, pakėlimu ir nuodėmių atleidimu, o tai negalima neįliejus pašvenčiamosios malonės. Be to, faktas, kad Paskutinis patepimas visada buvo teikiamas Bažnyčioje, kad net visos nuo Bažnyčios senovėje atkilusios sektos jį naudojo, liudija jo tikrą dievišką įsteigimą ir tikrą sakramentiškumą. Jei Šv.

Jokūbo aprašytas patepimas būtų vien neuždraustas pamaldus paprotys, jis tikrai nebūtų taip plačiai paplitęs. Protestantai ir modernistai pirmieji paneigė ligonių patepimo sakramentiškumą.

Išoriniai ligonių patepimo ženklai

Ligonių patepimo materija yra vyskupo Didįjį Ketvirtadienį pašventintas ligonių aliejus. Pagal tradicinį teologų požiūrį tam gali būti naudojamas tik alyvų aliejus, todėl prieš naujovišką leidimą naudoti kitus augalinius aliejus tinka tie patys argumentai, kurie buvo paminėti, aptariant sutvirtinimą. Šiuo aliejumi kunigas patepa penkis jutimo organus, būtent, akis, ausis, nosį, burną, rankas ir kojas. Paskutinį patepimą dėl pagrįstų priežasčių galima praleisti. Esant būtinam reikalui, sakramento galiojimui užtenka vieno patepimo - šiuo atveju paprastai patepama kakta. Tepdamas kunigas kalba šiuos žodžius: „Per šį šventą patepimą ir savo švelniausią gailestingumą tau Viešpats atleidžia, ką esi nusidėjęs, savo regėjimu (atitinkamai - girdėjimu, kalbėjimu ir t.t.)". Naujosiose apeigose forma pakeista. Dabar ji skamba taip: „Šiuo Šventuoju patepimu tepadeda tau Viešpats dėl savo gausaus pasigailėjimo, tepagelbsti jis Šventosios Dvasios galia: Viešpats, kuris tave išlaisvino iš nuodėmių, teišgelbsti tave ir tepakelia savo malone". Dėl šios formos galiojimo galima neabejoti. Bet nesuprantama, kodėl sumažintas patepimų skaičius - patepama iš esmės tik kakta ir rankos. Nors tai taip pat nesumažina sakramento galiojimo, bet taip apgailėtinai atmesta tradicija, nes penkių jutimo organų patepimu gražiai pabrėžiama, kad žmogus savo nuodėmėmis blogai panaudojo savo pojūčius, todėl jam reikia Viešpaties išganymo ir atleidimo. Patepimų

skaičiaus sumažinimu, o taip pat tuo, kad naujoje formoje tik labai apibendrintai kalbama apie nuodėmes, ši simbolika visai sunaikinta.

Ligonių patepimo poveikis

Kaip kiekvienas sakramentas, Paskutinis patepimas padidina pašvenčiamąją malonę. Galima išvardinti tris ypatingus jo poveikius:

1. Jis dovanoja žmogui dvasinį palengvėjimą, duoda jėgų ištverti kančias ir įveikti pagundas. Ypač jis sustiprina mirštantįjį, kad jis pergalingai atsilaikytų priešmirtinėje kovoje. Dėl lengvai suprantamų priežasčių piktoji dvasia stengiasi pačiomis paskutinėmis valandoms žmoguje įsitvirtinti ir jį stumti į nuodėmes. Daugelis ligonių dėl to yra nekantrūs, pilni Dievo teismo baimės ir tikriausiai turi kovoti su nusivylimo pagunda. Tose kančiose jį sustiprina Ligonių patepimas, kad lengviau pakeltų savo kentėjimus ir, pilnai pasitikėdamas Dievo gailestingumu, galėtų pasiduoti jo šventai valiai.

2. Ligonių patepimas taip pat atleidžia nuodėmes: ,,o jei jis turėtų nuodėmių , jos jam bus atleistos", skaitome Jokūbo laiške. Kadangi Ligonių patepimas įsteigtas tik lengvųjų nuodėmių atleidimui, jį priimant reikia būti malonės būsenoje. Jei žinoma, kad turi sunkiųjų nuodėmių, pirmiausia reikia atlikti išpažintį. Bet tuo atveju, jei ligonis jau negali jos atlikti, Paskutinis patepimas taip pat atleidžia ir sunkias nuodėmes, jei ligonis turi bent netobulą gailestį. Todėl šis sakramentas pvz. mirštančiajam, kuris prarado sąmonę, gali būti paskutinis išgelbėjimas. Jei po to ligonis vėl atsigauna, žinoma jis turi išpažinti sunkias nuodėmes.

Beje, Ligonių patepimas panaikina nuodėmės sukeltą silpnumą sieloje ir daug laikinųjų bausmių už nuodėmes. Kaip moko didieji scholastai, Paskutinis patepimas yra įsteigtas net tam, kad panaikintų visas laikinąsias bausmes, t.y. kad paruoštų sielą iškart po mirties eiti į dangų. Nors po Tridento Susirinkimo šis mokymas daugelio mokslininkų buvo atmestas, tikriausiai gali būti naudojamas ir šiandien, norint pabrėžti prieš protestantus

skaistyklos rimtumą. Žinoma, tokį poveikį patirs tik tie, kurie sakramentą priima geroje dispozicijoje, t.y. su dideliu pamaldumu ir gailesčiu už savo nuodėmes.

Dėl šio poveikio matome, kad Paskutinis patepimas faktiškai yra atgailos sakramento pratęsimas, nes jis pakeičia viską, ko ligonis dėl kūno ir sielos silpnumo negali padaryti. Praradusiems sąmonę arba tiems, kurių jau negalima suprasti, jis pakeičia išpažintį, bei atgailos už savo nuodėmes darbus, kurių nebegali atlikti.

3. Vienas iš Paskutinio patepimo poveikių yra ir kūno pasveikimas. Bet tai įvyksta tik tada, kai Dievas numato, kad ligonio sielos išganymui bus naudingas jo išgijimas. Kadangi ilgas gyvenimas ne visada yra geras mūsų amžinojo išganymo atžvilgiu, todėl negalima tvirtai šio poveikio tikėtis. Ankstyvesnė mirtis kartais gali būti ir malone, nes daugelis vėliau sugadina tai, ką anksčiau buvo gero padarę. Todėl Išminties knyga apie ankstyvą teisiojo mirtį kalba: "Jis buvo nusineštas, kad piktybė nepakeistų jo supratimo, ar apgavystė jo sielos nesuvedžiotų" (Išm. 5,11)

Būdas, kuriuo šis trečiasis poveikis ateina, daugelio teologų aiškinamas kaip antgamtinis prigimtinių jėgų sustiprėjimas. Bet paprastai Paskutinis patepimas sukelia kūno išgijimą ne dėl stebuklo, bet antgamtiškai sustiprindamas tas jėgas, kurių kūnas dar turi. Todėl kūno pasveikimas negali įvykti ligoniui kurio sveikata yra taip sugriauta, jog jį gali išgelbėti tik stebuklas. Nors aišku, suteikiant ligonių patepimą, Dievas gali įvykdyti stebuklą, bet tai jau nebepriklauso prie sakramento normalaus veikimo.

Tačiau beveik visada ligonis, priėmęs ligonių patepimą gauna bent kažkokį savo negalavimo palengvėjimą, kurį dažnai galima paaiškinti tuo, jog su Dievu sutaikyta siela tampa ramesnė ir tai teigiamai paveikia kūną.

Teikėjas ir priėmėjas

Paskutinio patepimo teikėjas yra tik kunigas. Nei pasaulietis, nei diakonas negali šio sakramento galiojančiai teikti.

Sąlyga sakramento priėmimui yra sunki liga arba sužeidimas, t.y. liga, dėl kurios tikrai gresia mirtis. Išsireiškimas „susirgti" Jokūbo

laiške tikrai reiškia tikrą ligą, ir tai, kad ligonis turi kviesti kunigą, reiškia, kad jis pats dėl savo padėties negali pas jį nueiti. Todėl sveikieji, arba tie kurie serga nepavojingai negali galiojančiai priimti ligonių patepimo. Tikrą išimtį sudaro tik nusilpę nuo senatvės, nes senatvė, kaip sakoma, pati yra liga. O tie, kurie yra mirties pavojuje, bet ne dėl ligos, kaip pvz. kareiviai prieš mūšį arba pasmerktieji mirčiai, šio sakramento priimti negali. Todėl , Ligonių patepimo teikimas visiems be skirtumo, kai šiandien dažnai vyksta pvz., senelių prieglaudose, yra piktnaudžiavimas. Nors šis piktnaudžiavimas naujųjų potvarkių nėra griežtai ginamas, nors ir šiandien sunki liga nurodoma kaip sąlyga priėmimui, tačiau yra skatinama - šią tendenciją galima aiškiai pažinti naujose apeigose - iš Ligonių patepimo teikimo padaryti bendruomenės šventę. Yra net aiškūs nurodymai ,,bendrai švęsti Ligonių patepimą didesnių susirinkimų ribose".

Nors sunki liga yra sąlyga sakramentui, tai jokiu būdu nereiškia, jog liga turi būti taip toli pažengusi, kad mirtis būtų čia pat. Jei žmogus sunkiai serga, jam turi būti greitai suteiktas sakramentas, nors mirties pavojus galėtų kilti tik po kelių savaičių ar mėnesių. Todėl ligonių patepimas tikrai yra vaisingesnis tada, kai jis yra priimamas su aiškia sąmone ir deramu pamaldumu, negu tada kai ligonis guli mirties patale arba praradęs samonę. Be to, taip atidėliojant, beveik neįmanoma, kad suveiktų trečiasis Ligonių patepimo poveikis - kūno pasveikimas. Kaip matėme ankščiau, šis poveikis kyla per prigimtinių jėgų antgamtinį sustiprinimą, o tai neįmanoma, kai prigimtinės jėgos beveik visai sunaikintos. Apie tai šv. Kardinolas Bellarminas sako: ,,Mūsų dienomis Ligonių patepimas taip retai atstato sveikatą todėl, kad daugelis jo priėmimą atidėlioja, kol mirtis bus arčiau, o tada juos gali išgelbėti tik stebuklas".

Tos pačios ligos metu Ligonių patepimą galima priimti tik vienąkart. Net jei po kelių savaičių ar mėnesių nuo priėmimo prisiartina mirtis, jis nekartojamas, nes su priešmirtine kova susijęs sakramento poveikis kyla tik mirties valandą.

Taigi po sakramento priėmimo sieloje lieka kažkas ilgalaikio, kas apginkluoja sielą priešmirtinėje kovoje. Tačiau jei tarp

priėmimo ir agonijos įvyksta toks žymus ligos pagerėjimas, kadgalima galvoti apie pasveikimą, tada kilus naujam mirties pavojui, paskutinis patepimas pakartojamas. Taip pat sakramentą galima pakartoti, kai šalia pirmosios ligos kyla nauja mirtina liga. Maži vaikai dar neturintys sąmoningumo, negali priimti Paskutinio patepimo, nes jie neturi nuodėmių ir jiems nereikia atlaikyti priešmirtinės kovos. Jei jie pakrikštyti, tai po mirties be abejonės eina į dangų. Šio Atgailos sakramento pratęsimo jiems reikia tiek pat mažai kaip ir išpažinties.

Ligonių patepimo būtinumas

Kadangi normaliai ligonių patepimui reikalinga malonės būsena ir sunkių nuodėmių atleidimas nėra jo įprastinis poveikis, tai jis nėra būtinas išganymui pasiekti. Absoliučiai būtini išganymui yra tik Krikštas ir (tiems kurie po krikšto sunkiai nusidėjo) atgaila. Tik sunkiai sergantiems, kurie žino sunkiai nusidėję, turi tik netobulą gailestį ir nebegali atlikti išpažinties, Paskutinis patepimas yra vienintelė priemonė išsigelbėti. Tačiau kiekvienas sunkiai sergantis būtų lengvabūdis, jei dėl aplaidumo nesirūpintų priimti šio sakramento, kuris teikia tokią didelę pagalbą, kad pasiektume amžinąjį išganymą, ar galbūt kūnišką pagijimą. Ypač svarbu, kad ligonio giminės laiku pasirūpintų paskutinio patepimo priėmimu. Jei giminės tvirtina ,,nenorėję ligonio jaudinti", tai nerodo didelio jų tikėjimo. Tikroji artimo meilė reikalauja paaiškinti mirštančiajam jo būklę, kad jis pasiruoštų mirčiai ir nepasiduotų iliuzijoms.

Paskutinis patepimas paprastai teikiamas po išpažinties jei ligonis ją gali atlikti, o po to teikiama Šv. Komunija, kuri vadinama Viatika mirštančiajam, nes turi parengti jį keliui (lot. *Via* - kelias) į amžinybę. Pabaigoje kunigas dar duoda ligoniui popiežiaus palaiminimą mirties valandai, kuris teikia visuotinius atlaidus. Apmąstant šias gražias apeigas, galima tik stebėtis, su kokiu rūpesčiu ir meile Bažnyčia globoja savo mirštančius vaikus ir kaip stengiasi jiems duoti viską, kas gali jiems padėti rimčiausią gyvenimo valandą - mirties valandą. (Iš *Mitteilungsblat Nr. 206.*)

BALAMANDO SUTARTIS - BAŽNYČIOS MISIJŲ ATSIŽADĖJIMAS?

Stačiatikių vardu vadinami tie krikščionys (daugiausiai iš Rytų Europos, Egipto ir Azijos), kurie priima tik septynių pirmųjų visuotinių Bažnyčios susirinkimų (nuo Nikėjos susirinkimo 325 m. iki II Nikėjos susirinkimo 787 m.) dogminius apibrėžimus. Vadinasi, jie nėra nestoriečių ir monofizitų erezijos išpažinėjai, tačiau dėl Fotijaus (863) ir Cerularijaus (1054) schizmų atsiskyrę nuo Katalikų Bažnyčios. Taigi Stačiatikių Bažnyčia yra **schizmatinė bažnyčia,** suskirstyta hierarchiškai, apimanti įvairias organizacijas, priklausančias atskirų šalių bažnyčioms. Jas jungia „bažnyčia - motina", kuria istoriškai tapo Konstantinopolio patriarchatas.

Be to, stačiatikiai ne tik neigia Romos Popiežiaus primatą. Jie taipogi, nepaisydami autentiško graikų tėvų ir Romos Bažnyčios mokymo, tvirtina, kad Šventoji Dvasia kyla ne iš Dievo Tėvo ir Sūnaus (*ex Patre Filioque*), bet tik iš Tėvo. Dėl to, daugelio katalikų teologų nuomone, stačiatikiai nėra „gryna" schizma, o schizma, sumišusi su erezija.

Pagal katalikų moralinę teologiją schizma kaip maištas prieš Dievo nustatytą hierarchiją, o ypač prieš Romos Vyskupą, kuris turi primatą visam pasauliui, yra mirtina nuodėmė broliškos meilės atžvilgiu. Pagal popiežiaus Bonifaco VIII apibrėžimą, pateiktą bulėje *„Unam Sanctam" (1302),* niekas, kas mirs sąmoningai ir savanoriškai priklausydamas schizmai, negalės pasiekti išganymo: *„Šiuo skelbiame, patvirtiname, apibrėžiame ir pranešame, kad norint pasiekti išganymą, yra būtina paklusti Romos Vyskupui."*

Katalikų Bažnyčia, rūpindamasi atskilėlių stačiatikių sielų išganymu, be paliovos stengėsi atversti juos į katalikų tikėjimą. Taip ir atsirado Rytų Katalikų Bažnyčios (unitų Bažnyčios), kurios sudarė unijas su Roma ir grįžo Katalikų Bažnyčios vienybėn. Būtent jos pripažino Apaštalų Sosto viršenybę ir priėmė katalikų tikėjimo išpažinimą, tuo pačiu išlaikydamos savitą hierarchijos organizaciją ir liturgiją. Didelės pastangos grąžinti Bažnyčios vienybę buvo dedamos Florencijos susirinkimo (1438-1445) metu: 1439 m. atskilusiems nuo Romos graikų apeigų krikščionims buvo pasiūlytas dekretas, kuris suteikė jiems galimybę grįžti į Katalikų

Bažnyčią. Šis dekretas padėjo vėlesnės (1596) Bresto bažnytinės unijos doktrinos pagrindus, kurios dėka daugelis rusinų (rytų slavų), gyvenančių rytinėse Lietuvos – Lenkijos valstybės žemėse, grįžo vienybėn su Apaštalų Sostu. Dėl sudarytos unijos juos imta vadinti unitais. Tačiau save jie dažniausiai vadina daug senesniu ir tinkamesniu terminu - graikų arba Rytų apeigų katalikais. Ką tik sudaryta unija buvo pažymėta katalikų kankinių krauju: 1623 m. stačiatikiai Vitebske nužudė Juozapatą (Kuncevičių - graikų apeigų katalikų Polocko arkivyskupą, grąžinusį katalikybėn nemaža Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės rusinų, ilgus metus dirbusį unitų Švč. Trejybės bažnyčioje Vilniuje. 1657 m. nuo stačiatikių rankos žuvo lenkų jėzuitas Andrius Bobola. Šie kančios vyrai už herojišką misijų tarp stačiatikių darbą Bažnyčios paskelbti šventaisiais.

Šv. Juozapatas Kuncevičius

Šv. Andrius Bobola

Katalikų Bažnyčia per amžius pripažino tokį „uniatizmą" vieninteliu Bažnyčios vienybės siekimo metodu ir modeliu. Atskilusieji stačiatikiai iš esmės neturėjo ir neturi kito kelio grįžti į Bažnyčios vienybę bei išganyti savo sielą kaip tik atsiversti į katalikų tikėjimą bei paklusti Romos popiežiui. Tai pagrindžia visų Bažnyčios tėvų ir šventųjų nuo pat apaštalų laikų išpažintas principas: *extra ecclesiam – nulla salus* (už [Katalikų] Bažnyčios ribų nėra išganymo), kuris žemiau publikuojamoje Balamando deklaracijoje, deja, vadinamas Katalikų Bažnyčios vėliau sukurta „teologine vizija". Jau nuo praėjusio amžiaus vidurio popiežiai susidūrė su nerimą keliančia tendencija – siekimu pakeisti „uniatizmą" ekumenizmu, t.y. nauju Bažnyčios vienybės modeliu, kuris yra pagrįstas klaidingos doktrinos principais. 1864 m. Vatikano Šventoji Tarnyba

pasmerkė Krikščionijos Vienybės Sąjungą, kuriai iš pradžių priklausė ir kai kurie katalikai, kuri skelbė vadinamąją „trijų šakų teoriją", pagal kurią, Kristaus Bažnyčia susideda iš trijų „šakų" - Romos Katalikų Bažnyčios, Fotijaus schizmos (stačiatikių) ir anglikonų erezijos. Nuo tada ekumenizmo tendencija vis labiau stiprėjo. Galų gale Popiežius Pijus XI ją ryžtingai pasmerkė enciklikoje „*Mortalium animos*". Šventasis Tėvas priminė: **„Darbo krikščionijos vienybės labui negalima remti kitaip, kaip tik darbu tokia dvasia, kad atskilėliai sugrįžtų į vieningos Bažnyčios, nuo kurios deja atsimetė, prieglobstį"**.

Atrodo, kad dabartiniu metu, po II Vatikano susirinkimo, Bažnyčia pakeitė susikompromitavusią „trijų šakų" teoriją nauja klaidinga doktrina, vadinama „Bažnyčių-seserų" teorija. Ji skelbia, kad Kristaus Bažnyčią sudaro dvi Bažnyčios-seserys, t.y. Romos Katalikų Bažnyčia ir stačiatikių bažnyčia. Jų dvasinė hierarchija esą yra įsteigta Šventosios Dvasios tam, kad dvasiškai globotų skirtingas tikinčiųjų grupes. Dėl to abi Bažnyčios turį nutraukti tarpusavio nesutarimus ir kartu plėsti Dievo karalystę. Jos turinčios pradėti dialogą, padėsiantį sugrąžinti vienybę, kuri, deja, nėra apibrėžta. Popiežius Jonas Paulius II enciklikoje „*Ut unum Sint*", skirtoje ekumeninei veiklai, teigia: „Kalbėdamas apie stačiatikių bažnyčias, Susirinkimo dekretas apie ekumenizmą rašo, kad „Viešpaties Eucharistijos šventimu šiose atskirose bažnyčiose yra statoma Dievo Bažnyčia ir Ji auga". Teisingumas reikalauja visą tai pripažinti". Priėmus „Bažnyčių-seserų" teoriją, visiškai atsisakoma atversti schizmatikus ir eretikus į teisingą tikėjimą, o to padarinys yra atsisakymas tikėti Katalikų Bažnyčios santvarkos dieviškumu. Tačiau visais amžiais katalikų teologai kalbėjo apie vienintelę Dievo Bažnyčią, vieną Motiną Bažnyčią - Romos Katalikų Bažnyčią, o ne kelias Bažnyčias seseris. Visada buvo siekiama grąžinti į Katalikų Bažnyčią visas atskilusias bažnyčias kaip visumą, neskaldant jų, kad į Kristaus kaimenę, valdomą jo vietininko iš Romos savo noru įsijungtų visi jų dvasininkai ir tikintieji. Deja dėl žmogiškų ambicijų ir unijoms priešiškos politikos nemaža žmonių likdavo stačiatikiais. Tą patį konstatuoja ir Balamando deklaracija. Tačiau dėl istorijoje pasitaikiusių praktinių nesėkmių negalima daryti išvados, kad reikia atsisakyti „prozelitizmo" - siekimo atversti stačiatikius į katalikybę, šitokiu vieninteliu būdu išgelbėjant jų sielas ir parodant tikrąją brolišką meilę. Be to, būta ir pasisekimų, pvz., dauguma graikų apeigų krikščionių

Deja po Balamando deklaracijos vedama ekumeninė sielovada ne priartina atskilusiųjų nuo Bažnyčios brolių sielas prie išganymo, o užkerta joms kelią į dangaus karalystę. Skaudu, kad tokia sielovada pateisinama apaštalų mintimis apie brolybę. Apaštalai savo laiškuose skatino brolybę vienoje visuotinėje - Katalikų Bažnyčioje, kurioje yra „vienas tikėjimas ir vienas krikštas" (Ef 4, 5). Argi šv. Juozapatas Kuncevičius ir šv. Andrius Bobola veltui liejo savo kraują, be reikalo buvo paskelbti šventaisiais?

1979 m. lapkričio 30 d. popiežius Jonas Paulius II ir Konstantinopolio patriarchas Dimitrios I iškilmingai paskelbė teologinio dialogo pradžią. 1979 metais iš Katalikų Bažnyčios ir autokefalinių bei autonominių stačiatikių Bažnyčių atstovų buvo sudaryta Jungtinė Tarptautinė Komisija Teologiniam Dialogui tarp Katalikų Bažnyčios ir Stačiatikių Bažnyčios. Jos darbuose taip pat atsispindi „Bažnyčių-seserų" teorija, nuolat skelbiama dabartinio Popiežiaus mokyme. Be kita ko, šios komisijos darbo „vaisius" yra Balamande (Libane) 1993 m. pasirašyta Katalikų Bažnyčios ir Stačiatikių Bažnyčios deklaracija „uniatizmo" klausimu.

Deklaracija iš tiesų nuosekliai priima Bažnyčių-seserų doktriną kartu su jos praktiniais padariniais. Ši sutartis gali būti pavadinta paties Kristaus įsakytos Katalikų Bažnyčios misijos - padaryti savo nariais visos žemės žmones - išdavyste. Ja atsisakoma misijinio Bažnyčios pobūdžio. Tai yra iki šiol bene didžiausias ir realiausias žingsnis tolyn nuo visuotinės Bažnyčios, siekusios apimti visą žmoniją, kad ji laikytųsi vieno, visiems bendro, pilno Kristaus mokymo, t.y. katalikiško mokymo bei paklustų Kristaus paskirtam vietininkui žemėje - Romos popiežiui. Tokia Bažnyčios samprata sutartyje vadinama „pasenusia". Balamando sutartis - didžiausias žingsnis neteisingo antikatalikiško ekumenizmo link. Vykdant šią sutartį, prieita iki tokių absurdų, kad į katalikų tikėjimą perėję vyskupai yra nepriimami Katalikų Bažnyčion (pavyzdžiui vysk. Sterniukui iš Ukrainos priėmus į Katalikų Bažnyčią du stačiatikių vyskupus, įsikišo Roma ir vyskupai turėjo grįžti į stačiatikybę!) Toks „dialogas" veda į Bažnyčios misijų griovimą.

Žemiau pateikiame jūsų dėmesiui Balamando deklaracijos tekstą

Jungtinė Tarptautinė Komisija Teologiniam Dialogui tarp Katalikų Bažnyčios ir Stačiatikių Bažnyčios

Septintasis plenarinis posedis.
Balamando (Libanas) Teologijos mokykla
1993 m.birželio 17-24 d.

BALAMANDO DEKLARACIJA

„Uniatizmas, senas vienybės siekimo metodas ir dabartinis visiškos bendrystes ieškojimas"

Įvadas

1. Pageidaujant Stačiatikių Bažnyčioms, buvo trumpam sustabdyta normali teologinio dialogo su Katalikų Bažnyčia eiga, kad būtų galima skirti ypatingą dėmesį vadinamojo „uniatizmo" klausimui.

2. Freizinge (1990 m. birželio mėn.) dėl metodo, vadinamo „uniatizmu", buvo nutarta, kad „mes atmetame jį kaip vienybės siekimo metodą, nes jis yra priešingas bendrai mūsų Bažnyčių tradicijai."

3. Aišku, kad Rytų Katalikų Bažnyčios kaip katalikų bendrijos dalis turi teisę egzistuoti ir veikti patenkindamos savo tikinčiųjų dvasinius poreikius.

4. Dokumentas, kuri 1991 m. birželį ruošė bendras koordinacinis komitetas Ariccijoje ir pabaigė Balamande 1993 m. birželį, apibrėžia, koks yra mūsų metodas, siekiant visiškos bendrystės; taip pat pateikia „uniatizmo" atmetimo priežastis.

5. Šis dokumentas susideda iš dviejų dalių:
- ekleziologinių principų bei
- praktinių taisyklių.

Ekleziologiniai principai

6. Pasidalinimai tarp Rytų ir Vakarų Bažnyčių niekad neužgožė Kristaus norėtos vienybės troškimo. Ši situacija, priešinga Bažnyčios prigimčiai, daugeliui veikiau tapo proga giliau suvokti poreikį siekti tos vienybės,

kad būtų ištikimi Viešpaties priesakui.

7. Per daugelį amžių buvo įvairiai bandoma atgauti vienybę. Atsižvelgiant į politinę, istorinę, teologinę ir dvasinę kiekvieno laikmečio situaciją, šio tikslo įvairiais būdais buvo bandoma pasiekti susirinkimuose. Nelaimei, nei vienas iš šių bandymų nepasibaigė sėkmingai, atstatant visišką bendrystę tarp Vakarų Bažnyčios ir Rytų Bažnyčios, o kartais net paaštrindavo prieštaravimus.

8. Per paskutinius keturis amžius įvairiose vietose Rytuose, kai kurių Bažnyčių viduje, spaudžiant išorės elementams, buvo imamasi iniciatyvų sugrąžinti vienybę tarp Rytų Bažnyčios ir Vakarų Bažnyčios. Šios iniciatyvos lėmė kai kurių bendruomenių vienybę su Apaštalų Sostu ir kaip jų rezultatas buvo bendrystės nutraukimas su motininėmis Rytų Bažnyčiomis. Neapsieita ir be nebažnytinių jėgų interesų įsikišimo. Tokiu būdu susikūrė Rytų Katalikų Bažnyčios. Taip susidarė situacija, tapusi kančių šaltiniu pirmiausia stačiatikiams, tačiau taip pat ir katalikams.

9. Kokios bebūtų buvę dalinėse unijose su Apaštalų Sostu išreikštos intencijos ir troškimas - būti ištikimiems Kristaus priesakui: „Visi tebūna viena", reikia pripažinti, kad vienybės tarp Rytų Bažnyčios ir Vakaru Bažnyčios atgavimo nebuvo pasiekta ir kad pasidalinimas išlieka apkartintas šių bandymų.

10. Susidariusi situacija iš esmės sukėlė tik įtampą ir ginčus.
Sudarius minėtas unijas, laikui bėgant, vienu iš misijinės veiklos prioritetų tapo pastangos atversti kitus krikščionis individualiai ar grupėmis, siekiant juos „grąžinti" į savąją Bažnyčią. Kad pateisintų šią tendenciją, Katalikų Bažnyčia sukūrė teologinę viziją, pagal kurią, ji yra vienintelė išganymo priemonė. Reaguodama į tai, Stačiatikių Bažnyčia savo ruožtu perėmė tokią pačią viziją, anot kurios, tik joje gali būti pasiektas išganymas. Siekiant užtikrinti „atsiskyrusiųjų brolių" išganymą, atsitikdavo net taip, kad krikščionys buvo iš naujo krikštijami ir kad buvo pamiršti kai kurie asmenų ir jų tikėjimo išpažinimo religinės laisvės reikalavimai.

11. Antra vertus, kai kurios pilietinės valdžios institucijos stengėsi sugrąžinti Rytų katalikus prie jų Tėvų Bažnyčios. Siekdami šio tikslo, jie nevengė, progai pasitaikius, naudotis net neleistinomis priemonėmis.

Popiežius susitinka su stačiatikių patriarchu Dimitrios I

12. Dėl tos priežasties, kad katalikai ir stačiatikiai traktuoja vieni kitus kaip Bažnyčias-seseris, ši aukščiau aprašyta „misijinio apaštalavimo" forma, kuri buvo pavadinta „uniatizmu", negali būti priimtina nei kaip naudotinas metodas, nei kaip mūsų Bažnyčių siekiamas vienybės modelis. *(Išskirta red.)*

13. Iš esmės, ypač nuo visuotinių stačiatikių konferencijų ir nuo II Vatikano susirinkimo, Bažnyčios kaip bendruomenės atradimas iš naujo ir tikrosios jos vertės grąžinimas, tiek iš stačiatikių, tiek iš katalikų pusės, radikaliai pakeitė perspektyvą ir nusistatymą vienas kitų atžvilgiu. Abi pusės pripažįsta, kad tai, ką Kristus patikėjo savo Bažnyčiai - apaštalų tikėjimo išpažinimas, dalyvavimas tame pačiame sakramente, ypatingai vienoje kunigystėje, švenčiant vieną Kristaus auką, apaštalinė vyskupų įpėdinystė - negali būti laikoma išskirtine kurios nors vienos iš mūsų Bažnyčių nuosavybe.

14. Būtent šiuo aspektu Katalikų Bažnyčios ir Stačiatikių Bažnyčia pripažįsta viena kitą Bažnyčiomis-seserimis, kartu atsakingomis už ištikimybės Dievo Bažnyčiai išlaikymą dieviško tikslo labui, ypač vienybės srityje. Kaip pasakė popiežius Jonas Paulius II, Rytų ir Vakarų Bažnyčių ekumenizmo pastangos, pagrįstos dialogu ir malda, yra siekimas visiškos ir tobulos bendrystės, kuri nėra nei įtraukimas į ką nors, nei susimaišymas, bet susitikimas su tiesa ir meile.

15. Kadangi, siekiant atkurti vienybę, yra užtikrinama nepažeistina asmenų laisvė ir jiems netrukdoma sekti savo sąžine, nekeliamas klausimas apie žmonių atvertimą iš vienos Bažnyčios į kitą tam, kad būtų užtikrintas jų išganymas. Greičiau tai yra klausimas apie siekimą įvykdyti Kristaus valią dėl Jo paties ir Dievo planą skirtą savajai Bažnyčiai, abiem Bažnyčioms kartu ieškant visiško sutarimo dėl tikėjimo turinio. Šios pastangos yra dedamos dabartiniame teologiniame dialoge. Dabartinis dokumentas yra būtinas minėto dialogo etapas.

16. Rytų Katalikų Bažnyčios, kurios troško susigrąžinti visišką bendrytę su Apaštalų Sostu ir išliko jam ištikimos, turi teises ir pareigas, kurios yra susiję su šia bendryste. Principai, nustatantys jų santykį su Stačiatikių Bažnyčiomis, yra tie, kuriuos ėmė praktiškai įgyvendinti popiežiai įvairiais dokumentais, išleistais nuo [II Vatikano] susirinkimo, paaiškinę šių principų praktinius padarinius. Rytų Katalikų Bažnyčios turi įsitraukti į meilės dialogą - su naujai atrasta tarpusavio pagarba ir pasitikėjimu bei pradėti teologinį dialogą su visais jo praktiniais padariniais tiek vietiniame, tiek pasauliniame lygmenyje.

17. Tokie aukščiau pateikti svarstymai ir žemiau išdėstytos praktinės gairės tiek galės padėti teisingai ir galutinai susidoroti su sunkumais, kuriuos šios Rytų Katalikų Bažnyčios sukelia Stačiatikių Bažnyčiai, priklausomai nuo to, kaip bus priimtos ir kiek ištikimai bus vykdomos.

18. Dėl to popiežius Paulius VI savo kreipimesi Phanare 1967 m. liepos mėnesį tvirtino: ,,Būtent Bažnyčių galvų, jų hierarchijų pareiga yra vesti Bažnyčias visiškos bendrystės suradimo keliu. Jie turėtų tai daryti pripažindami ir gerbdami vieni kitus kaip ganytojus, ganančius jiems patikėtą Kristaus kaimenės dalį, rūpindamiesi Dievo tautos vienybe ir augimu, vengdami visko, kas galėtų ją išsklaidyti ar sukelti sąmyšį jos gretose. (Tomos Agapis, 172). Tokiu pat būdu popiežius Jonas Paulius II kartu su Ekumeniniu Patriarchu Dimitrios aiškiai pareiškė: ,,Mes atmetame bet kokią prozelitizmo formą, kiekvieną nusistatymą, kuris galėtų būti traktuojamas kaip pagarbos trūkumas" (1987 XII 7).

Praktinės taisyklės

19. Tarpusavio pagarba tarp Bažnyčių, esančių sunkioje situacijoje,

džiuginančiai išaugs priklausomai nuo to, kiek jos laikysis šių praktinių taisyklių.

20. Šios taisyklės neišspręs mus jaudinančių problemų, jei abi pusės neturės Šventuoju Raštu pagrįsto noro atleisti, lydimo nuolatinių atsinaujinimo pastangų ir neblėstančio troškimo siekti vienybės, kuri egzistavo tarp mūsų Bažnyčių daugiau kaip tūkstantį metų. Turi tęstis nuolat atnaujinamas ir daug ištvermės reikalaujantis meilės dialogas, kuris vienintelis gali įveikti teologinio dialogo, galų gale atvesiančio į visišką bendrystę, pagilinimui būtino abipusio supratimo trūkumą.

21. Pirmas žingsnis turėtų būti atsisakymas viso to, kas skatina susiskaldymą, panieką ir neapykantą tarp mūsų Bažnyčių. Tuo tikslu Katalikų Bažnyčios valdžia padės Rytų Katalikų Bažnyčioms ir jų bendruomenėms, kad jos pačios galėtų paruošti visišką bendrystę tarp Katalikų ir Stačiatikių Bažnyčių. Stačiatikių Bažnyčios valdžia panašiu būdu elgsis su savo tikinčiaisiais. Dėl to su meile ir teisingumu tiek katalikų, tiek stačiatikių atžvilgiu bus galima susidoroti su ypač sudėtinga situacija, atsiradusia Rytų Europoje.

22. Tiek lotyniškosios, tiek Rytų Katalikų Bažnyčios ganytojiška veikla daugiau nebeturi tikslo patraukti vienos Bažnyčios tikinčiųjų į kitą, t.y. ji atsisako prozelitizmo tarp stačiatikių. Ji siekia tenkinti savo tikinčiųjų dvasinius poreikius ir netrokšta plėstis Stačiatikių Bažnyčios sąskaita. Tada nelieka vietos nepasitikėjimui ir įtarumui. Būtina keistis informacija dėl sielovados projektų ir šitokiu būdu pradėti bei plėtoti bendradarbiavimą tarp vyskupų ir visų atsakingų asmenų mūsų Bažnyčiose.

23. Stačiatikių Bažnyčios ir Rytų Katalikų Bažnyčių ryšių istorija buvo paženklinta persekiojimų ir kentėjimų. Kokie bebūtų buvę tie kentėjimai ir jų priežastys, jie nepateisina jokio triumfalizmo. Niekas negali jais didžiuotis ar panaudoti juos kaip argumentus, kaltinant ar žeminant kitą Bažnyčią. Tik pats Dievas pažįsta savo liudytojus. Kokia bebūtų praeitis, ji turi būti palikta Dievo gailestingumui ir visa Bažnyčių energija turėtų būti nukreipta siekti, kad dabartis ir ateitis geriau atitiktų paties Kristaus valią.

24. Taip pat būtina, kad abiejų Bažnyčių vyskupai ir visi turintys ganytojiškas pareigas skrupulingai gerbtų tikinčiųjų religijos laisvę. Pastarieji, turėdami galimybę gauti konsultacijas ir organizuodamiesi

tam tikslui, savo ruožtu turėtų sugebėti laisvai išreikšti savo valią. Iš esmės religijos laisvė reikalauja, kad tikintieji, ypač konfliktinėse situacijose, galėtų išreikšti savo nuomonę ir be spaudimo iš šalies nuspręsti, ar jie nori vienytis su Stačiatikių Bažnyčia, ar su Katalikų Bažnyčia. Religijos laisvė būtų pažeista tik tada, kai, prisidengdami finansine parama, vienos Bažnyčios tikintieji būtų pritraukiami į kitą, pavyzdžiui, žadėdami švietimą ar materialines gėrybes, kurių jiems gali trūkti savojoje Bažnyčioje. Dėl to būtina, kad finansinė parama bei bet kokia filantropinė veikla būtų organizuojama, susitarus tarpusavyje tam, kad būtų išvengta naujų įtarinėjimų.

25. Taip pat būtina pagarba krikščionio laisvei - vienai iš brangiausių Kristaus dovanų - neturėtų tapti proga imtis ganytojiškų projektų, kurie įtrauktų kitų Bažnyčių tikinčiuosius, prieš tai nepasikonsultavus su tų Bažnyčių ganytojais. Reikia ne tik atmesti bet kokios formos spaudimą, tačiau pagarba sąžinėms, motyvuojama autentiškais tikėjimo reikalavimais, yra vienas iš principų, kuriais turėtų ganytojiškai rūpindamiesi vadovautis dviejų Bažnyčių atsakingieji asmenys ir kuris turėtų būti šių asmenų bendrų apmąstymų objektu.

26. Štai kodėl yra būtina įsitraukti į nuoširdų dialogą, kuris pirmiausia turėtų būti tarp tų, kurie yra atsakingi už Bažnyčias. Asmenys, atsakingi už bendruomenes, turėtų kurti vietines komisijas ar suaktyvinti jau esamas, rasdami sprendimus konkrečioms problemoms ir prižiūrėdami, kad šie sprendimai būtų įgyvendinami su teisingumu, meile ir taika. Jei sutarimo negalima būtų pasiekti vietiniame lygyje, tai klausimas turėtų būti pateikiamas jungtinėms komisijoms, įsteigtoms aukštesnės valdžios.

27. Įtarumas lengviau išnyktų, jei abi šalys pasmerktų prievartą visur, kur vienos Bažnyčios bendruomenės naudoja ją prieš Bažnyčios sesers bendruomenes. Kaip Jo Šventenybė popiežius Jonas Paulius II prašė savo 1991 V 31 laiške, būtina vengti bet kokios prievartos ir bet kokio pobūdžio spaudimo tam, kad būtų gerbiama sąžinės laisvė. Atsakingųjų už bendruomenes asmenų uždavinys yra padėti savo tikintiesiems gilinti ištikimybę savajai Bažnyčiai bei jos tradicijoms ir mokyti juos vengti ne tik fizinės ar žodinės prievartos, bet ir viso to, kas gali sukelti panieką kitiems krikščionims ir bet kokį liudijimą prieš juos, visiškai ignoruojantį išganymo darbą, kuris yra

nusiraminimas Kristuje.

28. Tikėjimas sakramentine tikrove taip pat reikalauja pagarbos kitos Bažnyčios liturginėms apeigoms. Jėgos naudojimas, užimant kulto pastatus, prieštarauja tam įsitikinimui. Atvirkščiai, šis įsitikinimas kartais reikalauja palengvinti kitos Bažnyčios apeigų celebraciją, pagal tarpusavio susitarimą atiduodant tos Bažnyčios dispozicijon savuosius maldos namus, kad būtų galima skirtingu laiku celebruoti skirtingas apeigas tame pačiame pastate. Dar daugiau, evangelinis etosas reikalauja, kad būtų vengiama teiginių ar pasakymų, kurie galėtų toliau tęsti konfliktą bei nutraukti dialogą. Argi šventasis Paulius neragina Dievo garbei priimti vienas kitą taip, kaip Kristus mus priima (Rom 15:7)?

29. Vyskupai ir kunigai yra įsipareigoję Dievui gerbti valdžią, kurią Šventoji Dvasia suteikė kitos Bažnyčios vyskupams ir kunigams, ir dėl šios priežasties nesikišti į dvasinį tos Bažnyčios tikinčiųjų gyvenimą. Kai bendradarbiavimas tampa būtinas tikinčiųjų gėriui, tada yra būtina, kad kompetentingi asmenys pasiektų tarpusavio susitarimą; būtina nustatyti šiai savitarpio pagalbai aiškius, visiems žinomus principus ir veikti nuoširdžiai, aiškiai ir su pagarba kitos Bažnyčios sakramentinei disciplinai.

Šiuo atveju, siekiant išvengti bet kokių nesusipratimų ir pasiekti pasitikėjimą tarp dviejų Bažnyčių, būtina, kad tos pačios teritorijos katalikų ir stačiatikių vyskupai tartųsi vienas su kitu, prieš kurdami katalikų ganytojiškus projektus, kurie numatytų naujų struktūrų kūrimą regionuose, tradiciškai esančiuose Stačiatikių Bažnyčios jurisdikcijoje, kad būtų išvengta paralelinės ganytojiškos veiklos, virstančios varžybomis ar net konfliktu.

30. Norint nutiesti kelią ateities ryšiams tarp dviejų Bažnyčių, aplenkiant pasenusią sugrįžimo į Katalikų Bažnyčią ekleziologiją, susijusią su problema, kuri yra šio dokumento tema, ypatingas dėmesys bus skiriamas būsimų kunigų paruošimui ir visų tų, kurie kokiu nors būdu yra įtraukti į apaštalinę veiklą vietose, tradiciškai priklausančiose kitai Bažnyčiai. Jų išsilavinimas turėtų būti objektyviai pozityvus kitos Bažnyčios atžvilgiu. Pirmiausia kiekvienas turi būti informuotas apie kitos Bažnyčios apaštalinę įpėdinystę ir jos sakramentinio gyvenimo autentiškumą. Reikia garantuoti teisingą ir suprantamą istorinių žinių perdavimą, orientuojantis į dviejų Bažnyčių istoriografiją, kuriai

pritaria abi pusės. Tokiu būdu bus išnaikinti prietarai ir bus išvengta istorijos naudojimo poleminiams tikslams. Tai padės suvokti, kad kaltė dėl atsiskyrimo tenka abiems pusėms.

31. Čia vertėtų priminti apaštalo Pauliaus įspėjimą korintiečiams (1Kor 6,1-7). Jis pataria krikščionims savo problemas spręsti brolišku dialogu, vengti šauktis pilietinės valdžios įsikišimo į problemų, iškylančių tarp Bažnyčių ar vietinių bendruomenių, praktinį sprendimą. Tai ypač taikytina bažnytinės nuosavybės valdymo ar grąžinimo atveju. Šie sprendimai neturėtų būti grindžiami tiktai buvusia teisine padėtimi ir bendrais teisės principais, bet taip pat turi turėti omenyje esamų realijų ir vietos sąlygų sudėtingumą.

32. Šitaip įmanoma iškelti bendrą mūsų sekuliarizuoto pasaulio naujosios evangelizacijos uždavinį. Bus taip pat stengiamasi pateikti objektyvias naujienas žiniasklaidai, ypač religinei spaudai, siekiant išvengti tendencingos ir klaidinančios informacijos.

33. Būtina, kad Bažnyčios vieningai išreikštų dėkingumą ir pagarbą visiems, žinomiems ir nežinomiems vyskupams, kunigams ar tikintiesiems, tiek stačiatikiams, tiek lotynų bei Rytų apeigų katalikams - visiems kurie kentėjo, išpažino savo tikėjimą, liudijo savo ištikimybę Bažnyčiai, visiems krikščionims, kurie patyrė persekiojimus. Jų kančios kviečia mus vienytis ir liudyti atsiliepiant į Kristaus maldą „Tegul visi bus viena ... , kad pasaulis įtikėtų" (Jn 17,21).

34. Jungtinė Tarptautinė Komisija Teologiniam Dialogui tarp Katalikų Bažnyčios ir Stačiatikių Bažnyčios plenariniame posėdyje Balamande primygtinai reikalauja, kad aukščiau išdėstytos praktinės taisyklės praktiškai būtų įgyvendinamos mūsų Bažnyčių, įskaitant ir Rytų Katalikų Bažnyčias, kurios yra kviečiamos dalyvauti šiame dialoge ramioje atmosferoje, padedančioje jam plėtotis net iki visiškos bendrystės susigrąžinimo.

35. Ateityje atsisakydama visokeriopo prozelitizmo ir katalikų ekspansijos stačiatikių atžvilgiu, komisija tikisi, kad tai padės nugalėti kliūtis, kurios privertė kai kurias autokefalines Bažnyčias sustabdyti savo dalyvavimą teologiniame dialoge ir kad Stačiatikių Bažnyčia sugebės tęsti taip laimingai pradėtą teologinį darbą.

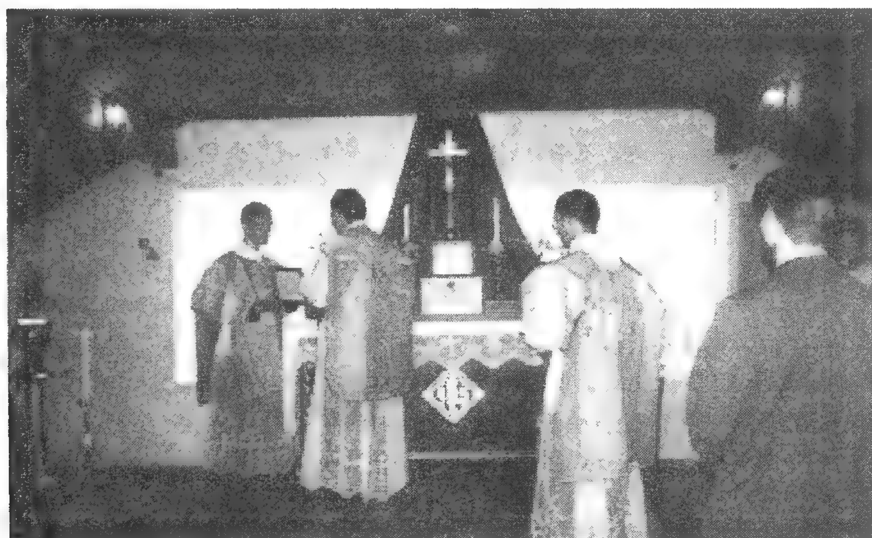
(Tekstas iš „Catholic International", 1993 rugsėjis)

BAŽNYČIOS ŽINIOS

LIETUVA

Atidaryta nauja koplyčia - Tradicinėms šv. Mišioms

Praėjo jau gal dešimtmetis, o gal ir visi du nuo to laiko, kai koks nors senas kaimo klebonas ar vienuolis kunigas aukojo paskutines Lietuvoje tradicines šv. Mišias. Turbūt nei vienas Lietuvos kunigas nebeaukoja Mišių pagal vadinamąją Šv. Pijaus V liturgiją, kurios maldos pasiekė mus dar iš apaštalų laikų. „Atsinaujinimo" viesulas, prasidėjęs po II Vatikano susirinkimo „iššlavė" iš šventovių tą liturgiją, kurios šventimui jos buvo pastatytos. Kiek pavėlavęs, šis viesulas kliudė ir Lietuvą. Nors bažnyčios dar pilnos tikinčiųjų, tačiau daug kur girdėti nusivylimo ir nepasitenkinimo balsai, besiskundžiantys, kad liturgija prarado šventumą, dieviškumą, Kristaus Aukos dvasią. Dėl to ir dėl nuolat kintančio, „švelnėjančio" iš sakyklų skelbiamo mokymo gausėja nusivylusių pačia Bažnyčia ar abejingų jai. Panaši situacija Vakaruose buvo gal prieš dvidešimt metų. Vėliau bažnyčios ištuštėjo. Tai daugiausiai sąlygojo liturginė reforma, sudarkiusi šv. Mišias.

Iškilmingos šv. Mišios šv. Kazimiero koplyčios atidarymo proga

Tai suvokdami, Lietuvos katalikai, pakvietė į mūsų kraštą Šv. Pijaus X Kunigų Broliją - misionierių kongregaciją, ištikimą Bažnyčios Tradicijai, tradicinei liturgijai. Po penkių metų darbo, šv. Mišių aukojimo „katakombų sąlygomis" privačiuose butuose, vėliau mažame bute Vilniuje, Brolijos generalinis vyresnysis mons. Bernard Fellay maloniai sutiko atidaryti Brolijos namus Vilniuje, netoli garsiųjų Vilniaus Kalvarijų.

Rugsėjo 12 d., Švč. Mergelės Marijos vardo šventės dieną, įvyko iškilmingas erdviuose Brolijos namuose įrengtos šv. Kazimiero koplyčios atidarymas. Po namų pašventinimo Brolijos vyresnysis, Rytų Europoje kunigas, Karl Stehlin koplyčioje aukojo tradicines levituojamasias šv. Mišias. Levituojamosios šv. Mišios - tai iškilmingos Mišios, kuriose be jas celebruojančio kunigo dalyvauja ir diakonas bei subdiakonas; altorius ir dvasininkai bei tikintieji Dievo garbei buvo smilkomi smilkalais. Diakonu šiose Mišiose buvo kunigas Jürgen Wegner, subdiakonu - Brolijos seminarijoje Vokietijoje besimokantis klierikas Kęstutis Smilgevičius, besiruošiantis po trijų metų su Dievo pagalba tapti vienu iš dviejų pirmųjų Brolijos kunigų lietuvių kartu su kitu seminaristu Edmundu Naujokaičiu.

Šv. Mišių metu sakytame pamoksle tėvas K. Stehlin aptarė didžiuosius Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos tikslus, kuriuos ji sieks įgyvendinti ir savo darbe Baltijos valstybėse. Kaip skelbia Brolijos šūkis, iškeltas jos dangiškojo globėjo popiežiaus Šv. Pijaus X-jo: „Viską atnaujinti Kristuje", ji siekia Kristuje atnaujinti visą visuomenę, pirmiausia katalikų kunigystę ir katalikišką šeimą. Be šventų kunigų nebus visuomenės, galinčios pasipriešinti laikmečio klaidoms. Be šventos katalikiškos šeimos nebus ir jaunosios kartos, sugebančios atsilaikyti prieš dabartinę „nuodėmės industriją".

Primindamas, kad koplyčios atidarymas sutapo su Švč. Mergelės Marijos vardo šventės diena, t. Stehlin pabrėžė kokį svarbų vaidmenį vaidina Dievo Motina šiais Bažnyčios krizės laikais. Ypatingai regimas Švč. Marijos kišimasis į Bažnyčios ir pasaulio istorijos įvykius buvo išpranašautas dar šventojo Liudviko Marija Grinjon de Monforo *(Louis Marie Grignon de Montfort)* bei per Švč. Mergelės apsireiškimus

praėjusiame amžiuje La Salette ir kitose vietovėse. Tose pranašystėse minima, kad paskutiniais laikais, lemiamos Šėtono atakos prieš Dievą ir jo Bažnyčią laikais, dalis katalikų kunigų bus ypatingai pasišventę Marijai ir atrems tą ataką. Ne veltui kanoninis Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos pavadinimas yra „Jėzaus ir Marijos apaštalai". Brolija visame pasaulyje platina Nekaltosios Marijos širdies garbinimą, kurio Dievo Motina ypatingai prašė Fatimoje, nurodydama, kad šis garbinimas išgelbės Bažnyčią ir pasaulį. Tik per Mariją galime pasiekti šventumą. Visą pamokslą persmelkė mintis, kad šventumo siekti įmanoma tik liekant ištikimiems **šventoms** Mišioms - tradicinėms visų laikų katalikų Mišioms, kurios pašventino visus Bažnyčios šventuosius.

Šioms mišioms aukoti ir buvo atidaryta Brolijos šv. Kazimiero koplyčia bei namai Vilniuje. Nepretenduojame į išskirtinumą ir nesiskelbiame tikresniais katalikais negu vietos hierarchai, kaip mus neretai kaltina. Neketiname kurti kokių nors atskirų bažnytinių struktūrų, veikiame kaip paprasta katalikų kongregacija. Dar rugpjūčio 16 d. Brolijos vyresnysis Rytų Europoje kun. K. Stehlin nusiuntė laišką Jo Ekscelencijai Arkivysk.Metropolitui A. J. Bačkiui (žr. p. 4), kuriame informavo apie planuojamą koplyčios Vilniuje atidarymą ir paprašė audiencijos. Deja, atsakymo į laišką nebuvo gauta. Vis dėlto nuolankiai tikimės Lietuvos Katalikų Bažnyčios hierarchijos dėmesio bei pritarimo ir kviečiame visus tikinčiuosius į naująją mūsų koplyčią dalyvauti tradicinėse šv. Mišiose.

Paskaitos apie Bažnyčios krizę

Rugsėjį Šv. Pijaus X Brolijos kunigas t. Jürgen Wegner Vilniuje ir Kaune skaitė paskaitas pavadinimu „Katalikų Bažnyčia - krizėje. Išeitis - katalikų Tradicijos atstatymas". Prelegentas aptarė Bažnyčios krizę Vakaruose, ypač Olandijoje, kur pats ilgus metus dirbo Brolijos misijoje. Olandijoje bažnyčią lankančiųjų ir sakramentus priimančių žmonių skaičius per pastaruosius dešimtmečius tragiškai smuko. Dešimtys bažnyčių parduodamos, paverčiamos koncertų salėmis ar net ... oranžerijomis.

Kun. Wegner taip pat nagrinėjo Bažnyčios krizę bendros visuomenės krizės

kontekste. Vakaruose dabar stebime visuotinę bet kokio autoriteto krizę - smunka policijos, vyriausybės ir kitų visuomenės institucijų autoritetas. Tačiau bene svarbiausia yra tai, kad prarastas tėvo autoritetas šeimoje - svarbiausioje visuomenės ląstelėje. Vyras nebenori būti šeimos galva. Šioje „betėvėje visuomenėje" ypač sunkus ir svarbus uždavinys tenka Katalikų Bažnyčiai - institucijai, kuri amžiais buvo autoritetas visuomenei ir savo vidaus valdymą grindė vyresniųjų autoritetu. Gydyti visuomenę ypač trukdo popiežiaus ir vyskupų autoriteto susilpnėjimas po II Vatikano susirinkimo.

Susirinkusiųjų klausimai buvo įvairūs. Neapsieita ir be jau įprastų klausimų, pvz. ar Šv. Pijaus X Brolija tikrai yra neatsiskyrusi Katalikų Bažnyčios dalis, vienas dalyvaujantis, nepaisydamas ramios kunigo argumentacijos šiuo klausimu išvadino Brolijos šalininkus masonais. Taip pat gavome žinių, kad dar prieš paskaitą ant mūsų skelbimų pasirodė užrašai: „Atsargiai - sekta!". Kažkodėl tokių užrašų nesimatė ant plakatų kvietusių, į protestantiškos kilmės charizmatikų renginius su protestantiško pobūdžio apeigomis, kurių metu žmonės imdavo kalbėti „svetimomis kalbomis", ką šv. Jonas nuo Kryžiaus bei kiti šventieji vadino vienu iš būdingų piktosios Dvasios apsėdimo požymių.

Ką gi, Tradicija vadinama sekta, o sektantiškos apeigos laikomos neprieštaraujančiomis Tradicijai. Matyt tai ir yra tie vertybių supainiojimo laikai, apie kuriuos Viešpats kalbėjo „atsiras netikrų mesijų ir netikrų pranašų ir jie darys didelių ženklų bei stebuklų, mėgindami suklaidinti" (Mt 24, 24)

Maldinė kelionė į Kryžių kalną ir Šv. Ignaco rekolekcijos

Liepos 13-18 dienomis vyko trečioji Šv. Pijaus X Brolijos organizuota maldinė kelionė į Kryžių kalną. Šį kartą piligrimams vadovavo pats Brolijos vyresnysis Rytų Europai kunigas Karl Stehlin.

Praėjome nuostabaus grožio Dubysos slėnį, kur dažnai lankėsi garsus Lietuvos kunigas ir poetas J. Mačiulis-Maironis. Pabuvojome Kražiuose, Varniuose - istoriniuose Žemaičių vyskupijos centruose. Žemaičių Kalvarijoje

ėjome tradicinius Kryžiaus Kelius.

Įspūdis, kad Lietuva dar ištikima katalikų Tradicijai išsiklaidė tradicinėje maldinių kelionių vietoje Kryžių kalne, į kurį įžengėme nešdami Šv. Sosto vėliavą. Čia surengtų atlaidų išvakarėse vyko pranciškonų iš šalimais esančio vienuolyno organizuotos mišios ir koncertas. Abu šiuos „programos numerius" buvo sunku atskirti vieną nuo kito. Mišios labiau panėšėjo į koncertą. Dalyvaujantis jaunimas lingavo į dainų taktą. Atėję pasižiūrėti Lietuvos bažnytinės hierarchijos renginių Kryžių kalne jaunieji maldinės kelionės dalyviai pastebėjo milžinišką skirtumą tarp šios „atnaujintos" liturgijos ir tradicinių šv. Mišių, kuriose jie kas rytą suklupdavo prie Dievo altoriaus. Maldinė kelionė padėjo mums suprasti, kad Bažnyčios bei visuomenės ateitis yra grįžimas prie visų laikų Mišių ir Šv. Tradicijos.

Po maldinės kelionės kun. Stehlin vedė Šv. Ignaco Rekolekcijas. Gamtos tyloje dalyviai galėjo atverti Kūrėjui savo sielas, prieti išpažinties, apmąstyti dangaus ir pragaro realybę, savo gyvenimo tikslą, padėti pagrindus savo dvasiniam gyvenimui nukreiptam siekti to tikslo - sielos išganymo. Dalyvių sakėsi rekolekcijose gavę to dvasinio peno, kurio jiems taip trūko modernizuotoje Bažnyčioje.

Lietuvos vyskupų vizitas *„Ad limina"* Vatikane

Rugsėjo 19 d., užbaigę savaitę trukusį kas penkeri metai privalomą vizitą *„ad limina apostolorum"*, į Lietuvą iš Romos grįžo Lietuvos vyskupai. Rugsėjo 16 ir 17 dienomis popiežius Jonas Paulius II priėmė atvykusius vyskupus privačioms audiencijoms. Šv. Petro įpėdinis prisiminė kun. A. Svarinską, seserį N. Sadūnaitę. Šventasis Tėvas

domėjosi bendra situacija vyskupijose, teiravosi ar sąlygos sielovadai Lietuvoje dabar geresnės negu sovietmečiu. Bendra vyskupų nuomone, nėra lengviau negu sovietų laikais.

Po bendrų Mišių Popiežiaus koplyčioje šv. Petro bazilikoje Jonas Paulius II įteikė kiekvienam vyskupui savo kreipimosi tekstą su pastabomis apie Bažnyčios gyvenimą bei pasiūlymais dėl sielovadinio darbo Lietuvoje naujo tūkstantmečio pradžioje. Anot Šventojo Tėvo, tikėjimas Lietuvoje, išsilaisvinęs iš totalitarinės ir antikrikščioniškos valdžios gniaužtų, dabar susiduria su dar klastingesniu išbandymu, kurio esmė - sekuliarizuoto ir hedonistinio gyvenimo modelis, plačiai įsigalėjęs ekonomiškai labiau išsivysčiusiuose kraštuose. Popiežius pastebėjo mūsų vyskupų susirūpinimą jaunąja karta, pasaulyje paplitusių etinių problemų pasireiškimą Lietuvos žemėje. Jis pažymėjo ir tai, kad tikėjimą bando ir išplitusios sektos. Šventasis Tėvas pabrėžė katechezės reikšmę krikščioniškam visuomenės auklėjimui. Popiežius ragino ugdyti pasauliečių diakonatą, kuris paplito po II Vatikano susirinkimo, džiaugėsi vyskupų dėmesiu skiriamu katechetų rengimui („XXI amžius" 1999 rugsėjo 24)

„Gaivūs vėjai" iš Vatikano

Straipsnelis tokia antrašte pasirodė „XXI amžiuje". Deja mums teko sparnuotą palyginimą paimti į kabutes, nes kyla abejonė tų vėjų gaivumu. Buvo rašoma apie popiežiaus pamokslininko italų kunigo pranciškono Raniero Kantalamesos (Cantalamessa) vizitą Kauno kunigų seminarijoje. Seminarijos salėje svečias susitiko su čia susirinkusiais kunigais, vienuoliais ir klierikais.

„Nors kun. R. Kantalamesa yra vienuolis, prklausąs šv. Pranciškaus Asyžiečio ordinui, tačiau per minėtą konferenciją jis kalbėjo kaip vienas geriausiai nusimanančių charizmatinio judėjimo atstovų Katalikų Bažnyčioje" – rašo „XXI amžius". Per minėtą susitikimą su dvasininkais jis pabrėžė: „Esame reikalingi naujų Sekminių. Pagrindinis tikslas - pajausti ir išgyventi Sekminių įvykį čia, tarp mūsų..." Pagrindinis tikslas - ne išganyti sielas, o „pajausti ir išgyventi"! Bet juk taip ėmė kalbėti naujosios, emociniais išgyvenimais tikėjimą

grindžiančios protestantų sektos, iš kurių ir išaugo charizmatinis judėjimas, vėliau persimetęs į Katalikų Bažnyčią. Katalikų Bažnyčios patvirtinti šventieji dažnai perspėdavo nesivaikyti bereikalingų emocijų, nes jos gali nukreipti nuo Kristaus nurodyto katalikų tikėjimo kelio. Lyg tai patvirtindamas kun. Kantalamesa susitikime su Lietuvos dvasininkija teigė, kad „Jeigu neretai stokojame Šventosios Dvasios malonės drąsiau išpažinti Kristų mus supantiems žmonėms, tada ... mus pralenkia kai kurie broliai protestantai, kurie su įkvėpimu kitiems liudydami gyvą Jėzų kaip kiekvieno žmogaus išgelbėtoją, pasiekia rezultatų - klausytojai protu ir širdimi priima evangelinį Kristų". Ar paklausę protestantų liudijimų žmonės priima Kristų? Ir kaip čia neprisiminsi popiežiaus Pijaus IX žodžių „pasinaudodami religiniu indiferentizmu, sukti žmonės apgaulingai moko, kad žmonės gali pasiekti amžinąjį gyvenimą, praktikuodami bet kokią religiją (...). Tie žmonės daro išvadą, kad ne tik Bažnyčios sūnūs bet ir kiti, kiek jie bebūtų nutolę nuo katalikiškos vienybės, lygiai taip pat yra kelyje į išganymą ir gali pasiekti amžinąjį gyvenimą. Mums trūksta žodžių išreikšti siaubą ir pasibjaurėjimą šiuo nauju ir baisiu įžeidimu" (*Ubi primum*). Kadaise pūsdavo tokie gaivūs vėjai iš Vatikano – popiežių paramos žodžiai pasaulio klaidinamiems katalikams. Dabar gi Vatikano atstovo balsas antrina pasauliui. (XXI amžius, 1999 09)

RYTŲ EUROPA

Nugriauti Osvencimo kryžiai - „religijos laisvė" praktikoje

Osvencimo kryžiai, Rytų Europos pasipriešinimo liberaliam terorui simbolis, ir toliau kliudė „žmogaus teisių ir demokratinių laisvių gynėjams", spaudžiamiems pasaulio žydų organizacijų, jau seniai reikalavusių pašalinti kryžius. Nors Lenkijos vyriausybės atstovai, saugodamiesi piliečių protestų, ne kartą žadėjo kryžius palikti, tačiau būta ir tokių pasisakymų kaip K. Śliwińskio, premjero J. Buzeko vyriausybės ministro, 1999 m. vasario 12 d. pareiškimas, kad „kryžius, prie kurio Jonas Paulius II aukojo šv. Mišias Osvencime, (...) netrukus bus perkeltas".

Stanisławo Karpiko, budėjusio stovykloje kartu su K. Świtońiu, jo užrašai apie stovyklos užminavimą buvo blefas, o sprogmenys buvo tyčia padėti į krūmus. K. Świtoń buvo laikomas kalėjime per visą Šventojo Tėvo vizitą Lenkijoje ir paleistas tik jam išvykus.

Pati kryžių „likvidavimo operacija" buvo įvykdyta, nusprendus Lenkijos premjerui ir kai kuriems vyriausybės nariams. „Kryžių slėnio" sunaikinti bvo atsiųsti du šimtai kareivių. Naktį iš gegužės 27 į 28 jie išrovė kryžius bei prieš daug metų seserų karmeličių pastatytas Kryžiaus Kelio stotis. Nuo tvoros, supančios Osvencimo Žvyrduobę išnyko lentelės, nužudytiems žmonėms atminti. Dabar apie toje vietoje buvusį vienuolyną teprimena vad. Popiežiaus kryžius bei stebuklingai išgelbėta Dievo Motinos statula. Rytą į Žvyrduobę atvyko vietos vyskupas T. Rakoczy, kuris pagyrė policiją už tvarkingai atliktą akciją. Lenkijos Vyskupų Konferencijos sekretorius vysk. Piotr Libera pareiškė, kad valdžios veiksmai Žvyrduobėje „atitinka Lenkijos Vyskupų Konferencijos Nuolatinės Tarybos praėjusių metų rugpjūčio 26 d. pranešimo Jasna Guroje (Čenstochovos Dievo Motinos bazilikoje - red. past.) dvasią ir raidę". Pašalinus kryžius, Žvyrduobę ėmė saugoti kariuomenė ir policija. Beje, lieka neaišku kodėl episkopato palaimintos akcijos liudininkui, S. Karpik, dviračiu važiavusiam pro stovyklos teritoriją, buvo užlaužtos rankos, o jis pats buvo nuvežtas į policijos nuovadą.

Išrauti kryžiai buvo sumesti ant žemės kaimyniniame Harmęże kaime, pranciškonų vienuolyne. Vyskupas Rakoczy kreipėsi į Lenkijos tikinčiuosius, ragindamas atsiimti savo atvežtus kryžius bei „pastatyti savo parapijose ar kitose vietose kaip savo tikėjimo ženklą". Neatsirado nei vieno asmens, kuris būtų panorėjęs išsivežti savąjį kryžių. Tokį sprendimą taip pat priėmė ir Šv. Pijaus X Kunigų Brolija. Brolijos vyresnysis Rytų Europai kun. Karl Stehlin 1999 m. birželio 7 d. pareiškime Osvencimo kryžių pašalinimą pavadino „šventvagyste ir pagonišku barbariškumu".

Kitokia buvo žydų reakcija. Pasaulio žydų kongresas teigiamai įvertino Lenkijos vyriausybės veiksmus, pašalinant kryžius, bei pranešė atnaujinsiąs dialogą su Lenkijos vyriausybe dėl

ginčytinų tarpusavio problemų. Griežčiau atsiliepė Lenkijos vyriausiasis rabinas Pinchas Menachem Joskowicz. Dalyvaudamas Šventojo Tėvo Jono Pauliaus II susitikime su kitų religijų atstovais, įvykusiame birželio 11 d. Lenkijos seimo rūmuose jis trumpame asmeniniame pokalbyje su Popiežiumi , be kita ko, pareiškė: „Prašyčiau, kad ponas Popiežius kreiptųsi į savo žmones, kad ir tas paskutinis kryžius būtų pašalintas iš stovyklos." Agentūra „Katolicka Agencja Informacyjna", perduoda, kad atsakydamas į tai „Šventasis Tėvas tylėdamas apkabino savo pašnekovą" .

Gegužės 30 d., sekmadienį, grupė Tradicijos tikinčiųjų su Šv. Pijaus X Brolijos kunigu Anzelmu Etteltu nuvyko į Osvencimą ir Harmenžus. Į Osvencimo stovyklos teritoriją patekti buvo neįmanoma dėl kariuomenės ir policijos kordono. Nuvykę į Harmenžus jie išvydo, anot jų, baisų gulinčių ant žemės kryžių, memorialinių lentelių ir Kryžiaus Kelio stočių vaizdą. Kryžiai buvo subraižyti, kai kurie supjaustyti, sulankstytos lentelės su užrašais. Ant žemės voliojosi ir nukryžiuotojo Viešpaties Jėzaus

Vyriausiasis Lenkijos rabinas reikalauja iš Popiežiaus pašalinti paskutinį kryžių iš buvusios Osvencimo koncentrcijos stovyklos

figūrėlės. Anot liudininkų, šis vaizdas išraiškingai iliustravo krizę Bažnyčioje; būtent toks vaizdas turėjo iškilti Bažnyčios Tėvams, kai rašė apie sunaikinimo pabaisą, stovinčią šventoje vietoje. Gi pasak Lenkijos vyriausybės atstovo Krzysztofo Lufto ir episkopato atstovo t. Adamo Schulzo SI, kryžių „perkėlimas buvo atliktas pagarbiai ir taikiai, dalyvaujant kunigams." Šv. Pijaus X Brolijos pastatytas kryžius taip pat buvo „pagarbiai" sutrumpintas, o jo lentelė - sunaikinta. Sekmadienį po pietų į Harmenžus suvažiavę katalikai, pažinę kunigą Etteltą, dėkojo Brolijai už kryžių gynimą, pasisakė už katalikų Tradiciją. Atskubėjęs tėvas pranciškonas ėmė drausti dalinti Brolijos publikacijas, „nes jos yra schizmatiškos". Prasidėjusioje diskusijoje dauguma susirinkusių tikinčiųjų gynė Broliją, sakydami, kad „krizės Bažnyčioje įrodymas yra čia gulintys kryžiai".

Paskutiniojo Osvencimo kryžiaus - Popiežiaus kryžiaus likimas lieka neaiškus. Dauguma žydų veikėjų ir liberalūs Lenkijos politikai reikalauja pašalinti Šventojo Tėvo pastatytą kryžių tam, kad „žydai galėtų ramiai pagerbti artimųjų atminimą", kaip suformulavo Lenkijos Laisvės Unijos deputatas Jerzy Wierchowicz. Norisi paklausti, ar „religijos laisvės" epochoje katalikiškos šalies tikintieji turi teisę pagerbti artimųjų katalikų atminimą prie kryžiaus, kurį ta intencija pastatė pats Popiežius. (Pagal „Zawsze Wierni" Nr. 29)

Įšventintas pirmasis Šv. Pijaus X Brolijos kunigas iš Rytų Europos

1999 m. liepos 3 d. Prahoje įvyko pirmojo Brolijos kunigo, kilusio iš Rytų Europos, čekų tautybės Tomašo Stritzko primicijos - pirmosios šv. Mišios. Regionas, bene labiausiai išsaugojęs senąsias Europos ir Katalikų Bažnyčios tradicijas, gavo kunigą, kuris vėl aukos tradicines šv. Mišias, kurios yra pagrindinis visokeriopos gerovės šaltinis kiekvienam kraštui. Brolijos Zaitzkofeno Seminarijoje Vokietijoje dabar mokosi aštuoni seminaristai iš Rytų Europos (iš jų du lietuviai). Primicinėse Mišiose dalyvavo ir sakė pamokslą Brolijos Generalinio Vyresniojo pirmasis asistentas kun. Franz Schmidberger. Iš viso šiemet Brolijos seminarijose buvo įšventintas 21 kunigas.

VATIKANAS

Šventasis Tėvas primena Bažnyčios mokymą apie pragarą ir skaistyklą

Popiežiaus Jono Pauliaus II liepos 28 d. visuotinės audiencijos katechezės tema buvo Bažnyčios mokymas apie pragarą kaip galutinį begaliniai gero ir gailestingo Dievo atmetimą. Šventasis Tėvas mokė, kad šį „pasmerkimą" žmogus pasirenka pats laisva valia atmesdamas Dievo meilę bei atleidimą ir tuo galutinai atsitolindamas nuo Jo. Neaišku kodėl dalis apžvalgininkų sugebėjo teigti, neva šv. Petro įpėdinis tuo patvirtino eretišką idėją, kad „pragaras yra tuščias" .

Rugpjūčio 4 d. Popiežius mokė apie skaistyklą: „ ...Tiems, kurie yra atsivėrę Dievui, tačiau netobulai, kelias į pilną laimę reikalauja apsivalymo, kurį Bažnyčios tikėjimas pateikia per mokymą apie skaistyklą. Šventajame Rašte galime rasti tam tikrus fragmentus, kurie padeda suprasti to mokymo prasmę, nors jis nebuvo formaliai išdėstytas. Jie išreiškia įsitikinimą, kad negalima ateiti pas Dievą neperėjus tam tikro apsivalymo ... Tai pabrėžia šv. Pauliaus tekstas „Kieno statybos

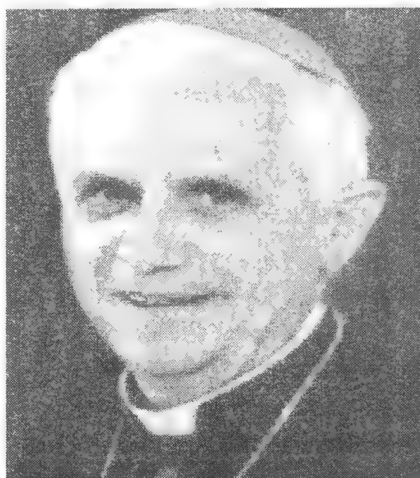

darbas ant to pamato [kuriuo yra Kristus] išliks, tas gaus užmokestį. O kieno darbas sudegs, tas praras užmokestį; jis pats išsigelbės, bet tarytum per ugnį. (1 Kor 3, 14-15) ...Kiekvienas prisirišimo prie blogio pėdsakas turi būti pašalintas, kiekvienas dvasios iškrypimas - ištiesintas. Apsivalymas turi būti visiškas ir būtent tai sudaro Bažnyčios mokymo apie skaistyklą esmę. Šis terminas reiškia ne vietą, bet gyvenimo būseną. Tie, kurie po mirties gyvena apsivalymo būsenoje, taip pat yra mylimi Kristaus, kuris juos išvaduoja iš netobulumo likučių." - mokė Kristaus vietininkas. (Katolicka Agencja Informacyjna liepos 11 ir rugpjūčio 4 d.)

Bendras dokumentas dėl nuteisinimo doktrinos

Oficialioje Katalikų Bažnyčios ir Pasaulinės Liuteronų Federacijos Bendroje Deklaracijoje abi pusės praneša, kad „pasiekė konsensusą dėl pagrindinių tikėjimo tiesų apie nuteisinimą". Taip pat tvirtinama, kad pagal Deklaracijoje išdėstytą mokymą nuteisinimo klausimu, šių laikų Bažnyčioms negalioja nuo Reformacijos laikų abiejų Bažnyčių mokyme buvę kaltinimai ir atitinka pagrindinės tikėjimo tiesos. Birželio 11 d. Popiežiškosios tarybos krikščionių vienybei remti pirmininkas kard. Edward Cassidy pareiškė, kad dialogas dėl mokymo apie nuteisinimą turi būti tęsiamas, o jo galutinis tikslas yra „siekimas pilnos Bažnyčių bendrystės, vienybės įvairovėje, nepaisant esamų skirtumų"

Neseniai duotame interviu italų katalikų žurnalui „30 Giorni" Tikėjimo doktrinos kongregacijos prefektas kard. Joseph Ratzinger buvo paklaustas apie minėtą bendrąją deklaraciją. Kardinolui buvo priminta, kad daugelis katalikų šios kadaise karštus ginčus, karus ir net pasmerkimus kėlusios teologinės problemos nesupranta ir net yra jai visai abejingi. Kard.

Kardinolas Joseph Ratzinger

Ratzinger atsakė, kad daugelis katalikų ir liuteronų nesupranta jų Bažnyčių parengtos deklaracijos dėl nuteisinimo tikėjimu, nes jie nesuvokia nuodėmės bei malonės esmės bei rimtumo ir nesuteikia tam pakankamo dėmesio. Šių klausimų rimtumas, anot kardinolo, yra svarbiausias aptariamas dalykas minėtoje Deklaracijoje.

Tačiau ilgus šimtmečius trukusiame konflikte dėl nuteisinimo katalikai ir liuteronai labiausiai ginčijosi dėl to, ar žmogus nuteisinamas (tampa vertas išganymo) vien tik dėl savo tikėjimo, kaip tvirtino Liuteris, ar norint išgelbėti savo sielą, šalia tikėjimo būtinai reikalingi geri darbai, kaip amžiais mokė Katalikų Bažnyčia, remdamasi apaštalo Jokūbo laišku: „Žmogus nuteisinamas darbais, o ne

vienu tikėjimu" (Jok 2, 24). Deja Tikėjimo mokslo kongregacijos prefektas nepaaiškino kaip gali „atitikti" šie visiškai skirtingi mokymai ir ar tikintiesiems bus aiškiai pasakoma, kad geri darbai būtinai reikalingi siekiant įeiti į dangaus karalystę. (XXI amžius, Nr. 70; Katolicka Agencja Informacyjna, birželio 11d.)

Koks turi būti kunigas - naujas Vatikano dokumentas

Liepos pabaigoje Dvasininkijos kongregacija išleido dokumentą pavadintą „Kunigas - Žodžio skelbėjas, sakramentų dalintojas ir bendruomenės vadovas pakeliui į trečiąjį krikščionybės tūkstantmetį." Dokumente kunigai raginami siekti šventumo, nes „reikia būti šventu, norint šventinti kitus". Jie turi būti pavyzdžiu tikintiesiems visose savo darbo srityse. Ypač pabrėžiamas sakramentų teikimas. Asmeninis kunigo pavyzdys - atidumas aukojant šv. Mišias, pamaldumas, dėkojimas ir Dievo garbinimas - veiksmingiausiai moko tikinčiuosius pagarbos eucharistijai. Bažnyčiose privalo būti ir mažiausiai kelias valandas būti prieinama adoracijos koplyčia. Kunigai turi sudaryti sąlygas visiems lengvai prieiti išpažinties. Daugelis praranda pasiryžimą, kadangi turi ilgai ieškoti išpažintį priimančio kunigo - tvirtina dokumentas. Dėl to reikia nustatyti, paskelbti ir laikytis pastovių išpažinties valandų. (Katolicka Agencja Informacyjna, rugpjūčio 9)

Bažnyčios krizės mastai

Pagal naujausią bažnytinę statistiką, publikuotą anglų leidinio „The Tablet", Bažnyčios situacija Europoje nuolat blogėja. **Olandijos** vyskupų 1992 m. duomenimis 1961-65 m. buvo įšventinti 1392 kunigai, 1966-70 - 720, o 1986 90 - 130 kunigų. 1965 m. savaitgaliais Mišias lankė 64.4 % katalikų, o 1990 - 14 %. **Vokietija.** 1950 m. į šv. Mišias eidavo 51% katalikų, 1965 - 43%, 1989 - 22%. Kandidatų kunigystei skaičius nukrito nuo 744 1979 m. iki 279 1995 m. 1995 metais 186 000 tikinčiųjų oficialiai apleido Bažnyčią. 1998 tik 12% vokiečių moterų sutiko su moraliniu Bažnyčios mokymu. **Belgija.** 1950 m. apie 50% visuomenės reguliariai lankė šv. Mišias, 1967 - 43%, 1980 m. - 26%, 1995 m. - 13%. 1967 m. 93% naujai gimusių vaikų buvo krikštijami, 1996 - tik

68% (27% Briuselyje. 1967 m. 86% žmonių tuokėsi bažnyčioje, 1996 - 50%. **Italija.** 86 % visuomenės identifikuoja save su Bažnyčia. 1981 reguliariai į šv. Mišias vaikščiojo 36% katalikų. Kunigų skačius nukrito nuo 61 784 1976 m. iki 56 72 1995 m. **Ispanija.** 1970 m. tik 2% ispanų skelbėsi netikintys, o 1990 m. - jau tik kas ketvirtas. Tarp 1970 ir 1990 m. religijos praktikavimas šalyje nukrito nuo 87% iki 53 % (15% jaunimo tarpe). **Prancūzija.** Tik 8% jaunų žmonių lanko bažnyčią. Krikštyti 60% vaikų, 50 % suaugusiųjų tuokiasi bažnyčioje.

Vokietijos vyskupų ryžtingas „ne" Popiežiui

Rugsėjo 18 d., popiežiaus liepimu, kardinolai Ratzinger ir Sodano išsiuntė laišką Vokietijos vyskupams, kuriame kategoriškai liepiama, kad Vokietijos bažnyčia tuoj pat pasitrauktų iš konsultacijų moterims, norinčioms pasidaryti abortą. ,,Bažnytinės ar su Bažnyčia susijusios konsultacijos negali išduoti pažymėjimų, kuriuos galima panaudoti nebaudžiamo aborto įvykdymui" - rašo kardinolai. ,,Nėra galimybės, kad Bažnyčia liktų dalyvauti konsultacijose, jei valdžia ignoruos papildomą sakinį pažymėjime" (sakinį, kad šio pažymėjimo negalima panaudoti aborto įvykdymui - red. past)

Vokietijos vyskupų konferencijos pirmininkas vysk. Karl Lehman, žinomas Bažnyčios dalyvavimo minėtose konsultacijose šalininkas, atsakydamas į Šventojo Sosto dokumentą, pareiškė, kad katalikiški konsultacijų punktai dirbs kaip ir iki šiol. (Zawsze Wierni Nr. 30)

Fatimos regėtojus ketinama paskelbti palaimintaisiais

Popiežius Jonas Paulius II patvirtino dekretą, kuriuo pritariama dviejų Portugalijos vaikų, 1917 m. mačiusių Dievo Motinos apsireiškimą Fatimoje, beatifikacijai. Birželio 28 d. Šiuo dekretu pripažintas stebuklas, įvykęs užtarus Pranciškui ir Jacintai Marto, dviem piemenėliams, stebėjusiems Švč. Marijos pasirodymus Fatimoje. Beatifikacijos bylos išvadose sakoma, kad mediciniškai nepaaiškinama, kaip 22 metus buvusi visiškai paralyžiuota portugalė pasveiko, melsdama tų vaikų užtarimo. (XXI amžius, Nr. 68)

ŠV. PIJAUS X BROLIJOS ROŽANČIAUS KRYŽIAUS ŽYGIO KATALIKŲ TIKĖJIMUI LIETUVOJE GINTI SEKRETORIATAS
dalyvių registracija adresu: Kalvarijų g. 219b, 2057, Vilnius

KETVIRTASIS LAIŠKAS ROŽANČIAUS KRYŽIAUS ŽYGIO DALYVIAMS

Iš tiesų neperdedant galima pasakyti, kad katalikų kunigas (pirmasis kunigas Rytų Europoje perėjęs į Šv. Pijaus X Broliją – kun. Wesołek, kurio pamokslą spausdinome praėjusiame numeryje - red. past.) sugrįžo prie Tradicijos dėl Rožančiaus Kryžiaus Žygio dalyvių maldų. Nekaltai Pradėtoji Marija matė dalį tikinčiųjų, kurie troško įsijungti į šią dvasinę armiją ir aukojo už Tradicijos sugrįžimą į savo kraštą ne tiktai privalomus šventojo Rožančiaus dešimtukus, bet ir savo kančias, aukas ir kitas maldas. Daug kas iš jų parašė nusprendę kalbėti visą Rožančių Kryžiaus Žygio intencijomis. O tai iš esmės reiškia „grįžimą prie tradicinių šv. Mišių". Pirmiausia tai reiškia, kad prie šių šv. Mišių grįžta kunigai, nes be kunigų nėra šv. Mišių. Dėl to kunigo Edwardo Wesołeko įstojimas į Šv. Pijaus X Kunigų Broliją yra didis įvykis Kryžiaus Žygio istorijoje, kuris ne tik įrodo, kad Viešpats Dievas atidžiai išklauso mūsų prašymų, bet ir paragina mus tolesnei kovai. Neslėpsiu, kad keletas kunigų pabuvojo Brolijos priorate (Varšuvoje – red. past.), norėdami susipažinti su tradicine šventąja Liturgija. Jiems pirmiausia reikia mūsų maldų, nes jų grįžimas prie Tradicijos reikalauja iš jų itin didelių aukų.

Kun. Edward Wesołek sutiko kreiptis į Jus. Tegu jo žodžiai sužadina jumyse meilę Nukryžiuotajam, kad kaip galėdami geriau Jį sektumėte.

Kun. Karl Stehlin, Brolijos vyresnysis Rytų Europoje

Brangieji Rožančiaus Dievo Motinos Kryžiaus Žygio dalyviai!

Kristaus Karalystės kariai – kryžeiviai – turi savo vadą, Dievo Avinėlį nugalėtoją, kuris yra Viešpačių Viešpats ir Karalių Karalius (žr. Apr 17, 14; 1 Tim 6, 15). Sena lotyniška patarle sakoma: „Žodžiai moko, pavyzdžiai patraukia". Dėl to būtų gera jei matytumėte paskatą ir pavyzdį žiūrėdami į gausius pavyzdžius kovingų karių, kurie mūšiuose krito nugalėtojais, nugalėję patys save, pasiekę „nevystantį šlovės vainiką" 1 Pt 5, 4).
Vienas iš jų yra pirmasis čigonų tautybės palaimintasis – Zefirinas. Šventasis Tėvas Jonas Paulius II jį beatifikavo 1997 gegužės 4 d. Šis šv. Rožančiaus kankinys mums parodė, kaip turime kovoti. Mūsų vadas yra Dievo Avinėlis,

nužudytas už mūsų nuodėmes, gi palaimintasis Zefirinas yra Dievo karalystės kareivis, kuris buvo užmuštas iš neapykantos katalikų tikėjimui. Tai turi mums priminti, kad kariaujame ne kalaviju, bet malda, meile, apaštalavimu. Kariaujame ištikimybe mažuose dalykuose, kad pasiektume didžius dalykus (žr. Mt 25, 21). Kariavimas nėra poilsis, o ištvermingas darbas Kristaus Karalystei sustiprinti – pirmiausia mūsų širdyse, o per tai – širdyse tų, kuriuos Dievas mums leidžia sutikti Jo nuskirtame kelyje.

Palaimintasis Zefirinas kasdieną, ar netgi kelis kartus per dieną, kalbėdavo Rožančių. Jis kalbėjo Rožančių vienas Nekaltosios Marijos širdies bažnyčioje, Barbastro vietovėje, kur, kaip pasakoja liudininkas, „visada užimdavo tą patį suolelį, kairėje bažnyčios viduryje". Tai buvo jo pati asmeniškiausia malda - bažnyčios tyloje prieš Švč. Sakramentą. Taip pat jis kalbėdavo Rožančių eidamas iš Bažnyčios ar atnešti vandens. „Pasisveikindavo su mumis, o po to eidavo toliau ir melsdavosi. Kalbu tai, nes mačiau, kaip jis judino lūpas", pasakoja kitas liudininkas. Bet to neužteko. Jis apaštalavo Rožančiaus malda. Katekizuodamas vaikus, mokė juos maldų, kartu ir Rožančiaus maldos. Lankydamas ligonius prieglaudoje, taip pat kartu su jais kalbėjo Rožančių. Rožančių jis meldėsi dar ir namuose prieš eidamas miegoti. Jo įvaikinta anūkė prisimena mačiusi jį, „apsivilkusį pižama, laikantį rankose Rožančių, Teresės (mirusios žmonos) nuotrauką ir jos plaukų sruogelę. Jis verkė ir meldėsi." Kun. M. Riboldi, knygos apie palaimintąjį autorius, rašo, kad profesoriaus Nicolas de Otto Escudero, Zefirino draugo, kaimynė „matė tamsiaodį čigoną, kuris ateidavo, kalbėdamas Rožančių. Ji truputį stebėjosi, nes Zefirinas Gimenez Malla buvo žmogus paprastas, nebaigęs jokių studijų, o visgi ateidavo į ponų namus." Čia neaprašinėsiu viso palaimintojo Zefirino dvasinio gyvenimo, apsiribodamas jo Rožančiaus malda ir tuo ypatingu apaštalavimu.

Dažna pagunda, atgrasinanti nuo ėjimo šventumo keliu, yra melaginga mintis, kad šventasis tai galėjo, o aš nesu šventasis. Bet kas gi yra šventieji? Ar jie nėra žmonės iš to paties molio kaip ir aš? Ar jie kitaip jautė skausmą, nuovargį, baimę? Arba, kad reikia specialaus pasiruošimo, studijų, kad darytume tai, ką darė palaimintasis Zefirinas. Reikia tik noro. Ir tikėjimo maldos veiksmingumu. Tą tikėjimą reikia žadinti būtent malda.

Neretai atsitinka, kad žmonės, matydami, kad reikia įsijungti į kokią nors gerą veiklą, noriai į ją įsitraukia, tačiau vėliau pamiršta savo įsipareigojimus (taip buvo ir su tuo Evangelijos grūdu). Kiti gi vykdo įsipareigojimus ar priesakus, tačiau tarsi bijodami, kad nepadarytų ko nors per daug. Apaštalui niekada nėra per daug maldos. Turint gerus norus ir gerai organizuojant darbą, dienotvarkę, yra įmanoma sukalbėti net visą

rožančių kasdien, kaip, galime įsivaizduoti, darė palaimintasis.

Šis Dievo Karalystės karys, niekada nesiskyręs su Rožančiumi, per tą Rožančių pateko į kalėjimą. Jeigu jis būtų mokėjęs rašyti kaip šventasis Paulius, tai būtų galėjęs taip pat girtis titulu „Kristaus Jėzaus kalinys". (Fm 1). Ten, gundomas atiduoti Rožančių, dar karščiau meldėsi. Po dviejų savaičių, praleistų maldoje, jis su didžia ramybe laukė Dievo nuosprendžio. 1936 m. rugpjūčio 9 d. jis kartu su dvasininkais, tarp kurių buvo Barbastro vyskupas, palaimintasis Florentinas Asensio Barroso, buvo sušaudytas. Paskutinę gyvenimo akimirką jis sušuko „Tegyvuoja Kristus Karalius!" ir krito žemėn, rankoje laikydamas Rožančių. Dar ir šiandien daugelis čigonų, kurie buvo su juo kažkuo susiję, kalba tą maldą. To paprasto beraščio žmogaus pavyzdys šaukia garsiau už mokslo knygas. Kariavusiojo už Dievo Karalystę mirtis yra didi tikėjimo pergalė.

Viena iš šešių ypatingų Rožančiaus Kryžiaus Žygio intencijų yra malda už tai, „kad Lietuvos žmonės grįžtų prie apaštališkosios Tradicijos ir tradicinių šv. Mišių". Kryžeivio uždavinys yra ne tik malda už šv. Mišių, savo šaknimis siekiančių apaštalų laikus, grįžimą, bet ir kiek galima dažnesnis dalyvavimas jose. To pavyzdžiu taip pat gali būti palaimintasis Zefirinas, kuris kasdien dalyvaudavo būtent tokiose šv. Mišiose. Ir dalyvavo jose pilnai, prieidamas šv. Komunijos, priimdamas ją, žinoma, tik klūpėdamas, kaip tai karštai ragino daryti popiežius šv. Pijus X. Malda pašvenčiamosios malonės būsenoje, nuolat atnaujinant ryšį su Viešpačiu Jėzumi, karaliaujančiu širdyje per šventąją Komuniją – tai jau jėga! Tai jau sukelia paniką pragarui!

Kadangi piktoji dvasia bijo tų, kurie visiškai atsiduoda Dievo reikalams, dėl to stengsis tokius „nukenksminti", tai yra atgrasinti nuo pamaldaus gyvenimo, statydamas tūkstančius kliūčių ir sunkumų. Bet argi nežinote, kad dalyvaujate kovoje?! Galbūt verta užduoti sau klausimą: „Jei tai galėjo daryti palaimintasis Zefirinas, argi tai neįmanoma man?"

Palaimintasis Zefirinas gali tapti pavyzdžiu Jums, kryžeiviai, nes jis negyveno tik sau ir nemirė sau, bet už tą, kuris yra visatos Karalius, kuris nori būti tikru jūsų širdžių, jūsų Tėvynės, visuomenės, kiekvienos gyvenimo srities Karaliumi. Nori karaliauti per meilę, dėl to siekia mūsų meilės, nori būti jos pakviestas. Ieško meilės, kuri išsilieja kitiems, kuri randa tikrąją savo prasmę, laimėdama kitus Kristaus Karalystei. Tai galima pasiekti per jūsų maldą, per maldos ir gero pavyzdžio apaštalavimą, ir bendrą gyvenimą Viešpačiui Jėzui, pašventinant jūsų šeimas Jo buvimu tarp jūsų, paklusimu Jo teisei. Viso to siekti mums tepadeda Toji, kuri kentėjo po Kryžiumi, aukodama savo kančias už tai, kad Jos Sūnus karaliautų.

Kun. Edward Wesołek

TURINYS

Vyriausiasis redaktorius ***kun. Karl Stehlin***

Redakcijos adresas: *Kalvarijų g. 219b, 2057 Vilnius*

Tel/fax.: *(8-22) 764214*

elektroninis paštas: *sspx@takas.lt*

interneto puslapis (lenkų kalba): *http://piusx.org.pl*

Spausdino SPAB "Lietuvos geležinkeliai" Leidybos centro spaustuvė, Mindaugo g. 12/14, LT-2650 Vilnius. Užs. 728, t. 999

KVIEČIAME VISUS TIKINČIUOSIUS ĮSIJUNGTI
Į ROŽANČIAUS KRYŽIAUS ŽYGĮ
KATALIKŲ TIKĖJIMUI LIETUVOJE GINTI

Žygio esmė - kas dieną sukalbėti bent vieną Rožančiaus paslaptį tokiomis intencijomis:

1. Kad Kristus vėl karaliautų visose visuomenės gyvenimo srityse.
2. Kad Lietuvos žmonės grįžtų prie apaštališkosios Tradicijos ir tradicinių šv. Mišių.
3. Kad Nekaltoji Marijos Širdis triumfuotų prieš visas erezijas bei paklydimus, skleidžiamus Lietuvoje.
4. Už Lietuvos šeimų šventumą.
5. Už jaunimo atsivertimą.
6. Už kunigų ir vienuolių šventumą.

Įsijunkite į Rožančiaus Kryžiaus Žygį
katalikų Tikėjimui Lietuvoje
ginti